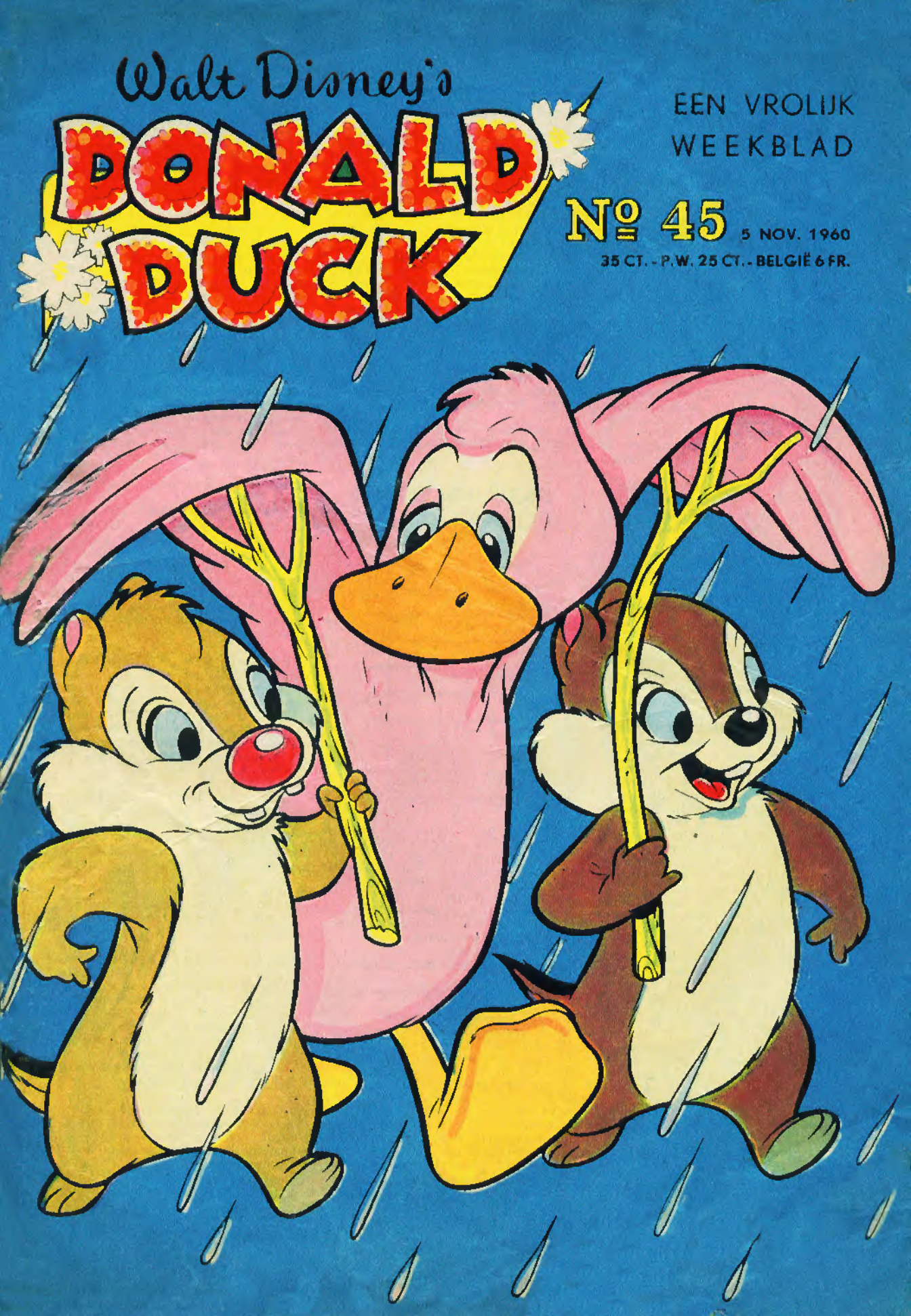
Walt Disney's
DONALD DUCK
EEN VROLIJK WEEKBLAD
Nº 45 5 NOV. 1960
35 CT. - P.W. 25 CT. - BELGIË 6 FR.

BESTE VRIENDEN EN VRIENDINNEN

Gistermiddag liep Oom Dagobert als een reclame-mannetje door de straten van Duckstad. Hij wandelde tussen twee grote reclameborden en op die reclameborden stonden, met enorme letters, allerlei aansporingen om pinda's te kopen, zoals: **Eet meer pinda's**, en **Met pinda's meer mans**, en **Pinda's houden u jong!**

Om het de mensen gemakkelijk te maken, stond er nog ondergeschreven: **Bij mij te bestellen!**

Hogelijk verbaasd stapte ik op Oom Dagobert af. „Wat zullen we nu beleven?" vroeg ik. „Waarom maakt u reclame voor pinda's, Oom Dagobert? U houdt er zelf helemaal niet van!"

„Beste jongen," antwoordde hij. „jij moest toch weten dat pinda's reuze gezond zijn! Willen we in Duckstad een kraehtig, gezond volkje hebben, dan moeten ze pinda's eten! Die dingen zitten vol vitaminen. Vitamine A, vitamine B; kortom, in één zo'n nootje zit een alfabet aan vitaminen!"

„Dat kan best zijn," zei ik weerspannig, „maar sinds wanneer werkt u om geld te verdienen? Dit doet u toch zeker niet voor niets?"

„Domme, domme Donald!" zuchtte Oom Dagobert. „Natuurlijk doe ik dat niet voor niets. „Ik maak reclame voor pinda's, omdat ik ze verkoop! Kijk, wat hier staat: **Bij mij te bestellen!** Gisteren heb ik honderd balen van die dingen gekocht en nu probeer ik ze met een flinke winst te verkopen!"

„Ja maar," hield ik vol, „waarom laat u dan geen reclame-mannetjes door de stad lopen, om voor uw pinda's reclame te maken?"

„Jongen toch, gebruik je verstand!" riep Oom Dagobert vertwijfeid uit. „Dat kost me toch geld! En wat blijft er dan van de winst over?" — „O, juist," zei Ik. „Moet je niet een kilo of tien?" vroeg hij brutaal.

„Nee, ik ben al gezond en krachtig genoeg!" weerde Ik af.

„Nou, dan niet!" antwoordde Oom Dagobert gekwetst. „Je moet het zelf weten. Tabé!"

OOM DONALD

Eerste prijs: Een Kodak Starlet fototoestel, winkelwaarde f 28,—; tweede prijs: een Pelikan vulpen met gouden pen, winkelwaarde f 16.50; derde t/m twaalfde prijs: een „Donald Duck" lepel en vork; dertiende t/m tweeëntwintigste prijs: 'n „Donald Duck" vulpotlood.

OPLETTEN ALLEMAAL!

Hier volgen de namen en adressen van de prijswinnaars en winnaressen van de prijsvraag in no. 38.

1e prijs: J. v. d. Kruk, **Honselersdijk.**
2e prijs: R. Veeningen, **Balkbrug.**
3e t/m 12e prijs: N. Meyer, **Oss**; J. v. Itterzon, **Aalsmeer**; M. Hermsen, **Vlissingen**; P. Burgerhout, **Zelst**; A. Pouw, **Amsterdam (Sloten)**; L. Korthof, **Oegstgeest**; H. v. Hout, **Bleijerheide**; B. Harms, **Berg en Dal**; H. v. Oim, **Bedum**; I. Ester, **Den Haag.**
13e t/m 22e prijs: I. Kruit, **Zoutelande**; R. d. Bruin, **Middenbeemster**; B. Bus, **Beetsterzwaag**; J. Boeschoten, **Amsterdam**; J. Neyzen, **Meyel**; H. v. Laar, **Apeldoorn**; P. Bijl, **Heenvliet**; H. v. Buren, **Hellendoorn**; P. Hermans, **Rijen**; A. de Bruin, **Gorinchem.**

De oplossing van prijsvraag no. 43 luidt: **VUURTOREN-ZEEBRUGGE.**

ONZE WEKELIJKSE PRIJSVRAAG No. 45

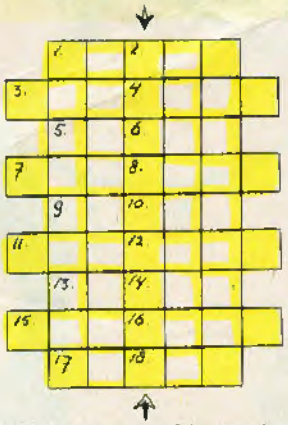

Van links naar rechts om beurten per regel twee woorden van drie en twee woorden van vier letters invullen. De laatste letter van het eerste woord is de beginletter van het tweede woord.

1. soort lijm; 2. vloerbedekking.
3. gedorste korenhalmen; 4. tegenovergestelde van dicht.
5. gek; 6. stuk stof.
7. gedeelte van het been; 8. honderd jaar.
9. hemellichaam; 10. tegenovergestelde van droog.
11. niet gekookt; 12. arbeid.
13. de vijfde maand; 14. soort boom.
15. toespraak; 16. dier dat balkt.
17. reparatieplaats voor schepen; 18. dier dat eieren legt.

Als je alles goed hebt ingevuld, lees je in de middelste kolom van boven naar beneden de naam van iets dat 'n onderdeel is van een echt Nederlands bouwsel. Schrijf die naam op een briefkaart en stuur deze vóór 10 nov. als je in Nederland woont, aan: **Donald Duck**, Postbus 792, Amsterdam, en voor België: **Donald Duck**, Postbus 2, Antwerpen 19.
In linkerbovenhoek „oplossing 45".

OOM DONALDS BRIEVENBUS

Juliie brieven, briefjes en kaarten zijn van harte welkom, jongens en meisjes! Als je 'ns tijd hebt, schrijf dan maar gerust naar **Donald Duck**, Postbus 792, Amsterdam, of — als je in België woont — naar **Donald Duck**, Postbus 2, Antwerpen 19. Links boven in de hoek van de envelop moet je zetten: Oom Donalds Brievenbus, en op de achterkant duideiijk je naam en adres. Tot schrijfs, allemaal!

NOUDJE DER KINDEREN, BEST. Die Noudje toch! Jij dacht zeker: Oom Donald geeft ons iedere week een prijsvraag op (en vaak nog een moeiiijke ook!), laat ik hèm nu 'ns een raadseltje opgeven! Welke bloemen groeien niet in de tuin, vroeg je. Zijn dat de ijsbloemen, die 's winters op de ruiten staan?

GREETJE STEVENS, HILVERSUM. Hoe gaat 't er mee, Greetje? En hoe vind je het daar in Hilversum? Heb je er al vriendinnen? Je zult er wel tegenop gezien hebben om er naar toe te gaan, maar achteraf is alles zeker best meegevalien, hè? De groeten van allemaal uit Duckstad en de allerbeste wensen!

FERNAND MUS, ST. ANDRIES. Dàt vind ik nu eens een leuke hobby, Fernand, het verzamelen van stenen uit allerlei landen. Hoe kom je aan stenen uit het buitenland? En hoe verzamel je ze eigenlijk? Ik bedoel, je kunt ze moeilijk in een album plakken, hè? Schrijf je me dat nog 'ns?

FRANS en ELLY LELIEVELD, DEN HAAG. Juilie treffen het wel, jongens! Net in het Vrolijk Weekblad van deze week, waarin juilie in de Brievenbus staan, beleven juilie allerbeste vriendjes uit Duckstad hun avonturen! Kwik, Kwek en Kwak staan er in, Woifje en bovendien nog Knabbel en Babbel! Ik heb ze allemaal de groeten gedaan!

JOSÉ MANDERS, EINDHOVEN. Het is echt een leuke tekening, die je me gestuurd hebt, José. Je zusje kan goed tekenen! Maar ik kan hem niet in de Donald Duck zetten, want dan zou ik dat met àlle tekeningen moeten doen, die ik toegezonden krijg en dat zijn er zo veel, dat er geen ruimte meer zou zijn voor de verhalen!

MICHIEL ZONNEVYLLE, 's HEER ARENDSKERKE. Dus jij wilde één héél klein keertje in onze Brievenbus? Dat kan, hoor! Je hebt er wel even op moeten waehten, want er waren nogal wat jongens en meisjes vóór je, maar nu is het dan zo ver. Schrijf je me gauw weer 'ns, Michiel?

WALT DISNEYS

KWIK KWAK en KWEK

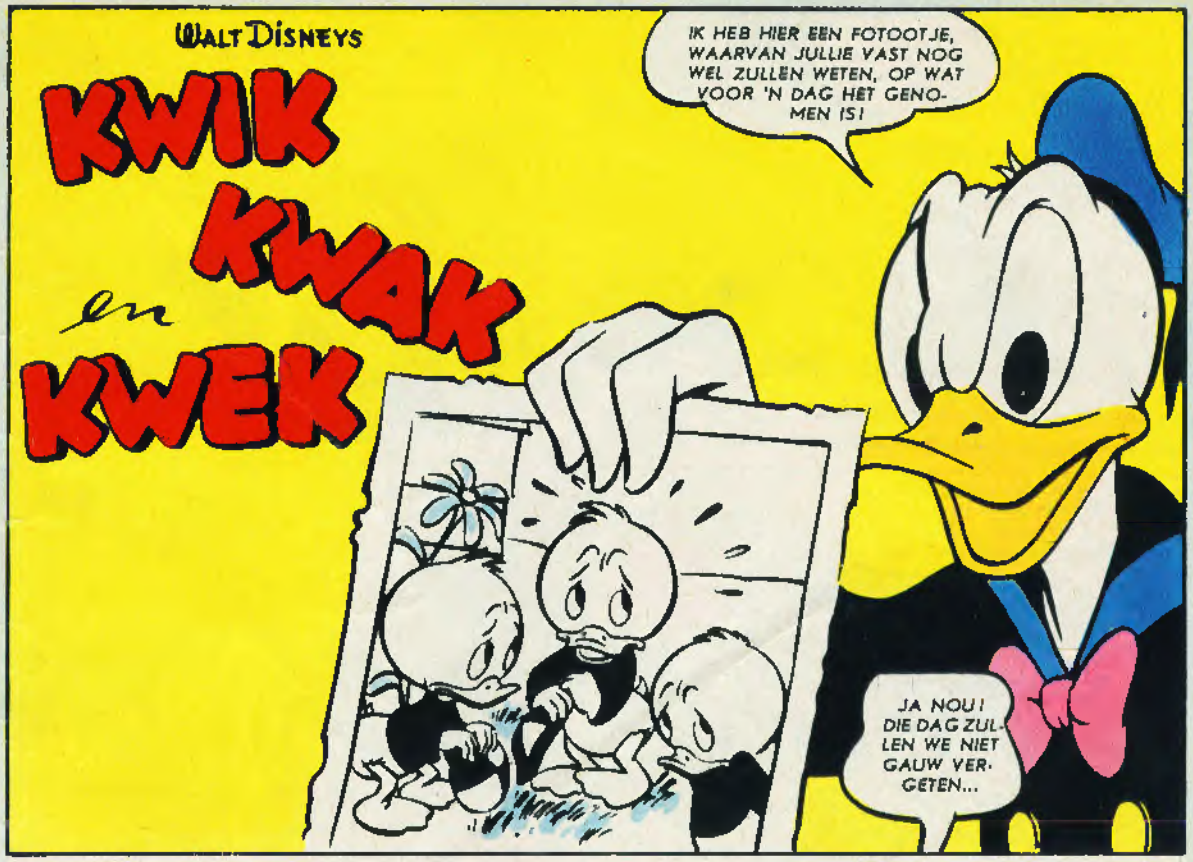

HET WAS EEN ECHTE ONGELUKSDAG. EIGENLIJK KWAM HET ALLEMAAL DOOR DIE UITVINDING VAN WILLIE WORTEL... HET BEGON ZO. KWIK, KWEK EN KWAK HADDEN HUN HUISWERK AF EN RENDEN NAAR BUITEN...

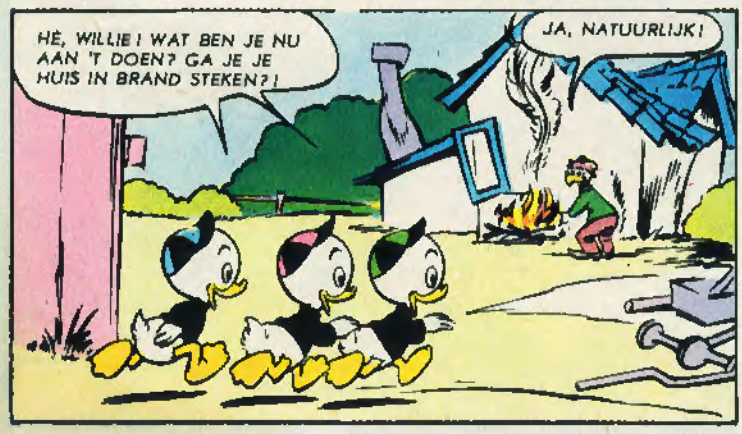

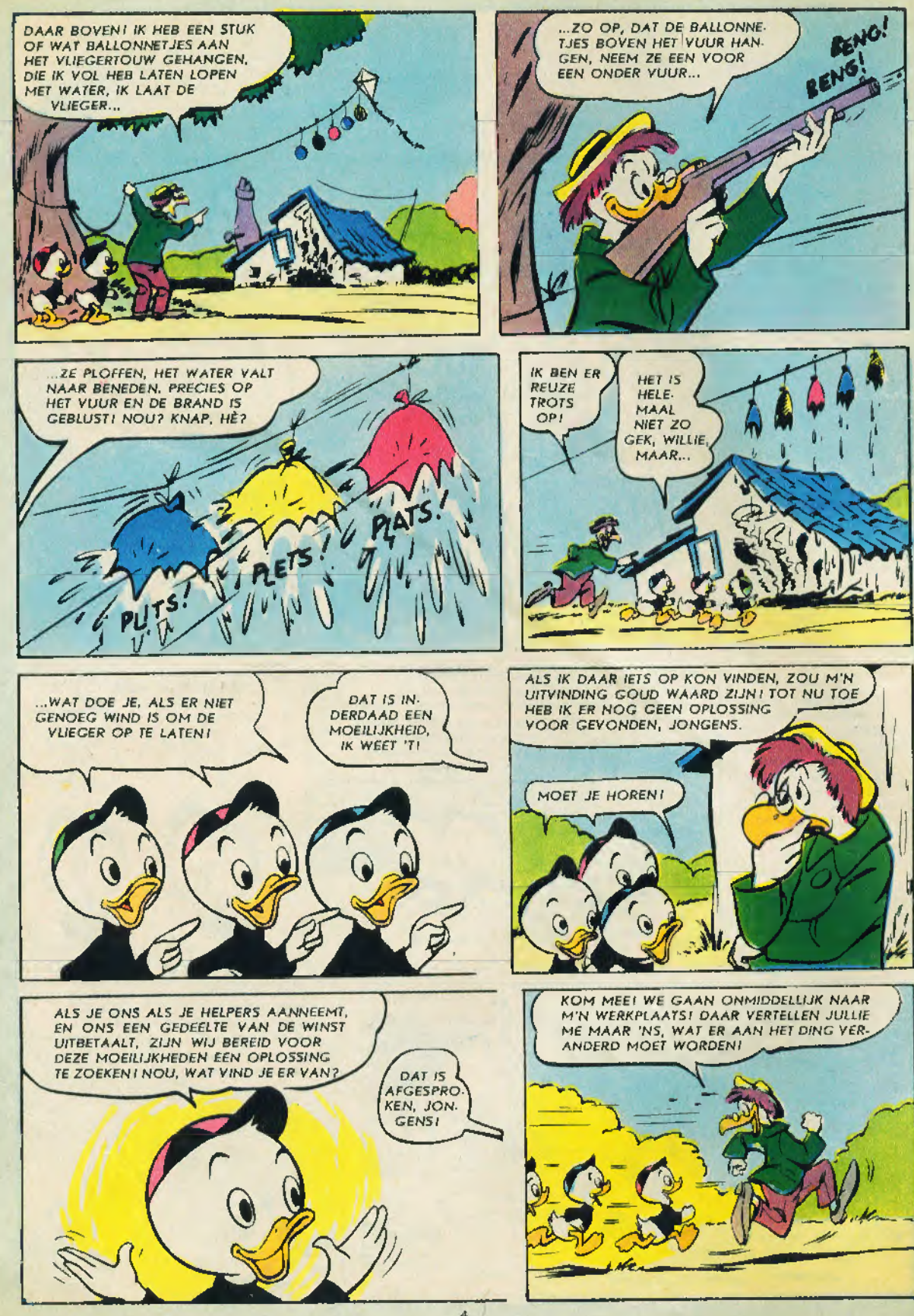
DAAR BOVEN! IK HEB EEN STUK OF WAT BALLONNETJES AAN HET VLIEGERTOUW GEHANGEN, DIE IK VOL HEB LATEN LOPEN MET WATER, IK LAAT DE VLIEGER...
...ZO OP, DAT DE BALLONNETJES BOVEN HET VUUR HANGEN, NEEM ZE EEN VOOR EEN ONDER VUUR...
BENG! BENG!
...ZE PLOFFEN, HET WATER VALT NAAR BENEDEN. PRECIES OP HET VUUR EN DE BRAND IS GEBLUST! NOU? KNAP, HÈ?
PLATS!
PLETS!
PLUTS!
IK BEN ER REUZE TROTS OP!
HET IS HELEMAAL NIET ZO GEK, WILLIE, MAAR...
...WAT DOE JE, ALS ER NIET GENOEG WIND IS OM DE VLIEGER OP TE LATEN!
DAT IS INDERDAAD EEN MOEILIJKHEID, IK WEET 'T!
ALS IK DAAR IETS OP KON VINDEN, ZOU M'N UITVINDING GOUD WAARD ZIJN! TOT NU TOE HEB IK ER NOG GEEN OPLOSSING VOOR GEVONDEN, JONGENS.
MOET JE HOREN!
ALS JE ONS ALS JE HELPERS AANNEEMT, EN ONS EEN GEDEELTE VAN DE WINST UITBETAALT, ZIJN WIJ BEREID VOOR DEZE MOEILIJKHEDEN EEN OPLOSSING TE ZOEKEN! NOU, WAT VIND JE ER VAN?
DAT IS AFGESPROKEN, JONGENS!
KOM MEE! WE GAAN ONMIDDELLIJK NAAR M'N WERKPLAATS! DAAR VERTELLEN JULLIE ME MAAR 'NS, WAT ER AAN HET DING VERANDERD MOET WORDEN!

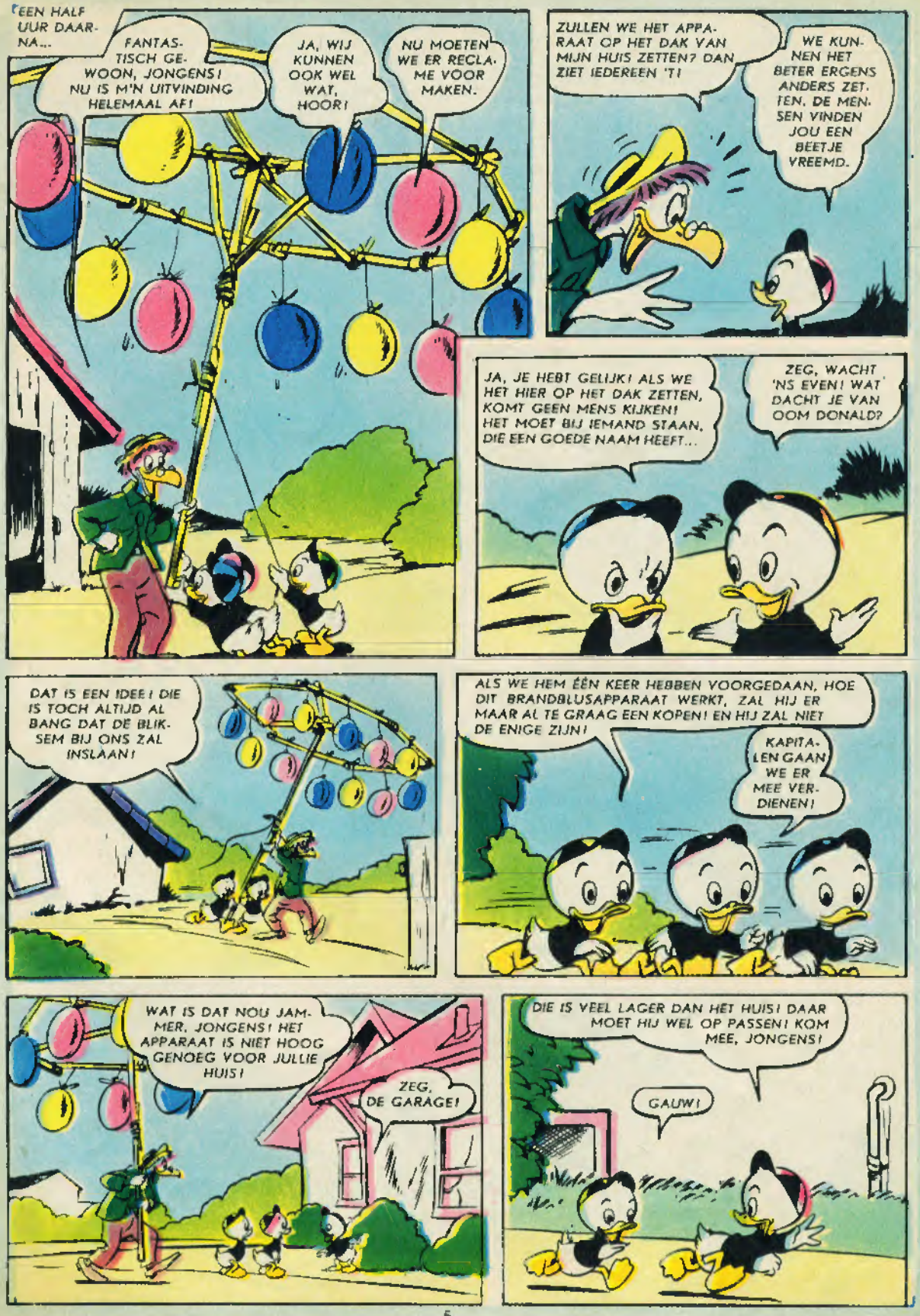
EEN HALF UUR DAARNA...
FANTASTISCH GEWOON, JONGENS! NU IS M'N UITVINDING HELEMAAL AF!
JA, WIJ KUNNEN OOK WEL WAT, HOOR!
NU MOETEN WE ER RECLAME VOOR MAKEN.
ZULLEN WE HET APPARAAT OP HET DAK VAN MIJN HUIS ZETTEN? DAN ZIET IEDEREEN 'T!
WE KUNNEN HET BETER ERGENS ANDERS ZETTEN. DE MENSEN VINDEN JOU EEN BEETJE VREEMD.
JA, JE HEBT GELIJK! ALS WE HET HIER OP HET DAK ZETTEN, KOMT GEEN MENS KIJKEN! HET MOET BIJ IEMAND STAAN, DIE EEN GOEDE NAAM HEEFT...
ZEG, WACHT 'NS EVEN! WAT DACHT JE VAN OOM DONALD?
DAT IS EEN IDEE! DIE IS TOCH ALTIJD AL BANG DAT DE BLIKSEM BIJ ONS ZAL INSLAAN!
ALS WE HEM ÉÉN KEER HEBBEN VOORGEDAAN, HOE DIT BRANDBLUSAPPARAAT WERKT, ZAL HIJ ER MAAR AL TE GRAAG EEN KOPEN! EN HIJ ZAL NIET DE ENIGE ZIJN!
KAPITALEN GAAN WE ER MEE VERDIENEN!
WAT IS DAT NOU JAMMER, JONGENS! HET APPARAAT IS NIET HOOG GENOEG VOOR JULLIE HUIS!
ZEG, DE GARAGE!
DIE IS VEEL LAGER DAN HET HUIS! DAAR MOET HIJ WEL OP PASSEN! KOM MEE, JONGENS!
GAUW!

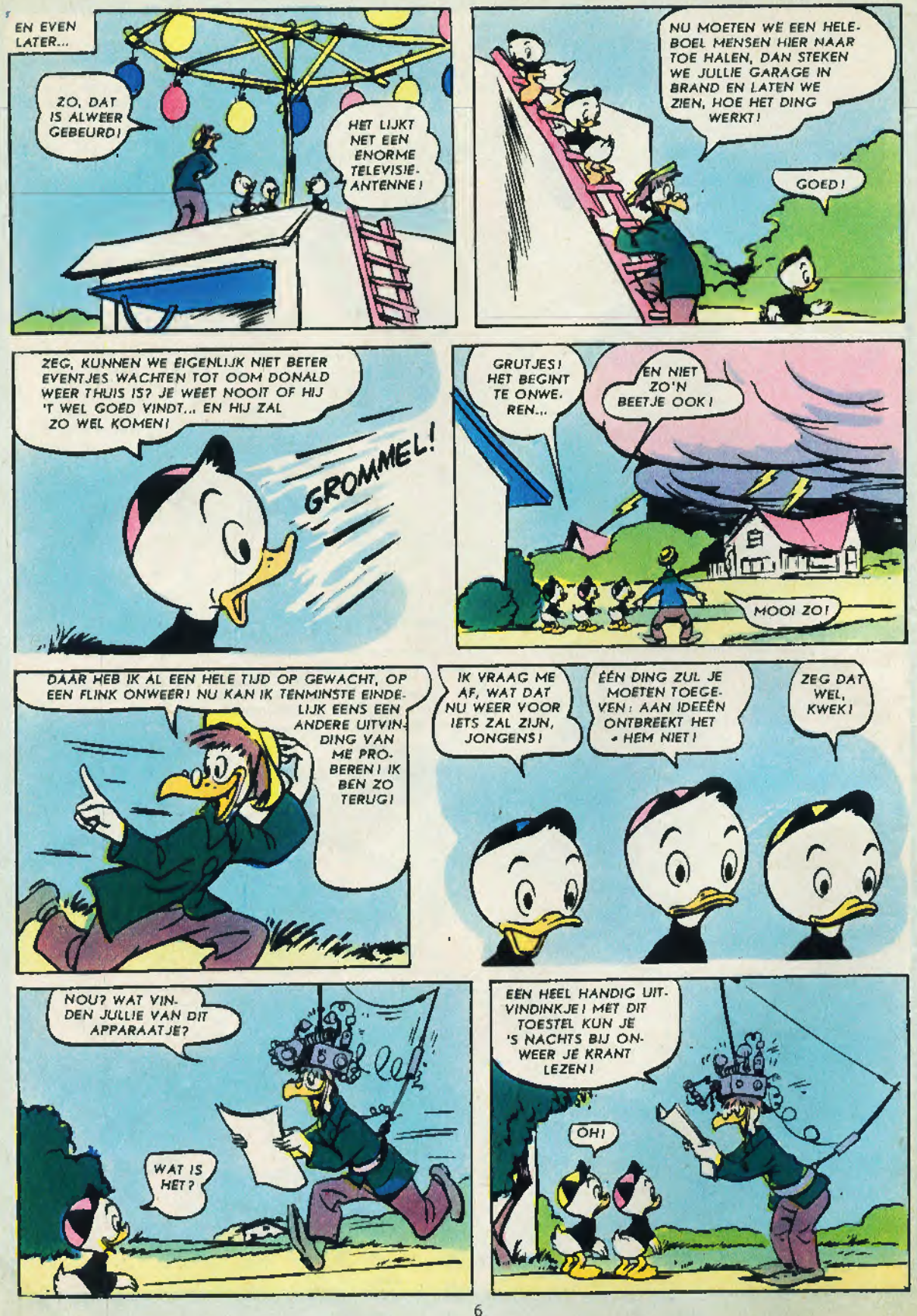
EN EVEN LATER...
ZO, DAT IS ALWEER GEBEURD!
HET LIJKT NET EEN ENORME TELEVISIE-ANTENNE!
NU MOETEN WE EEN HELE-BOEL MENSEN HIER NAAR TOE HALEN, DAN STEKEN WE JULLIE GARAGE IN BRAND EN LATEN WE ZIEN, HOE HET DING WERKT!
GOED!
ZEG, KUNNEN WE EIGENLIJK NIET BETER EVENTJES WACHTEN TOT OOM DONALD WEER THUIS IS? JE WEET NOOIT OF HIJ 'T WEL GOED VINDT... EN HIJ ZAL ZO WEL KOMEN!
GROMMEL!
GRUTJES! HET BEGINT TE ONWE-REN...
EN NIET ZO'N BEETJE OOK!
MOOI ZO!
DAAR HEB IK AL EEN HELE TIJD OP GEWACHT, OP EEN FLINK ONWEER! NU KAN IK TENMINSTE EINDE-LIJK EENS EEN ANDERE UITVIN-DING VAN ME PRO-BEREN! IK BEN ZO TERUG!
IK VRAAG ME AF, WAT DAT NU WEER VOOR IETS ZAL ZIJN, JONGENS!
ÉÉN DING ZUL JE MOETEN TOEGE-VEN: AAN IDEEËN ONTBREEKT HET HEM NIET!
ZEG DAT WEL, KWEK!
NOU? WAT VIN-DEN JULLIE VAN DIT APPARAATJE?
WAT IS HET?
EEN HEEL HANDIG UIT-VINDINKJE! MET DIT TOESTEL KUN JE 'S NACHTS BIJ ON-WEER JE KRANT LEZEN!
OH!

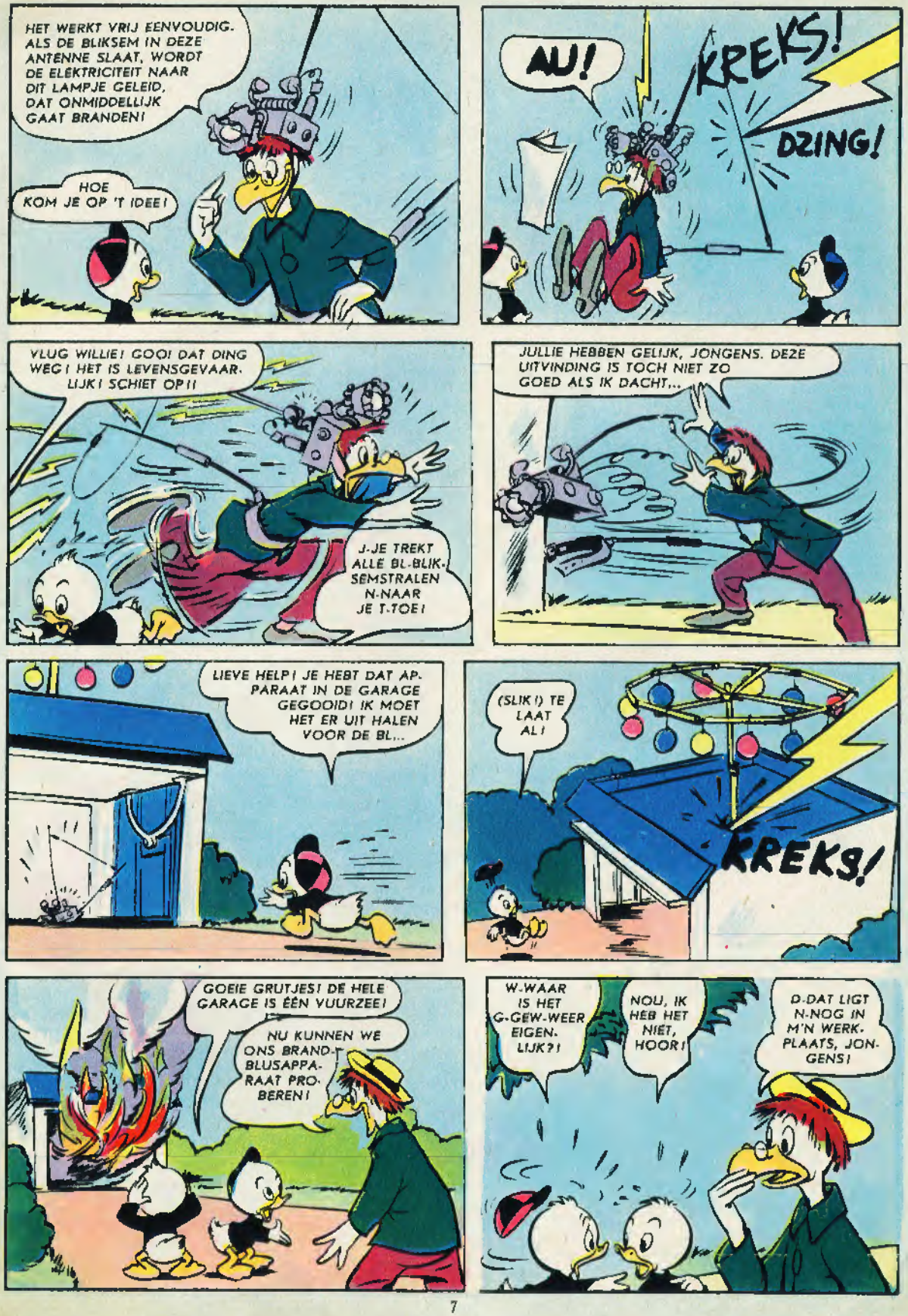
HET WERKT VRIJ EENVOUDIG. ALS DE BLIKSEM IN DEZE ANTENNE SLAAT, WORDT DE ELEKTRICITEIT NAAR DIT LAMPJE GELEID, DAT ONMIDDELLIJK GAAT BRANDEN!
HOE KOM JE OP 'T IDEE!
AU!
KREKS!
DZING!
VLUG WILLIE! GOOI DAT DING WEG! HET IS LEVENSGEVAAR-LIJK! SCHIET OP!!
J-JE TREKT ALLE BL-BLIK-SEMSTRALEN N-NAAR JE T-TOE!
JULLIE HEBBEN GELIJK, JONGENS. DEZE UITVINDING IS TOCH NIET ZO GOED ALS IK DACHT...
LIEVE HELP! JE HEBT DAT AP-PARAAT IN DE GARAGE GEGOOID! IK MOET HET ER UIT HALEN VOOR DE BL...
(SLIK!) TE LAAT AL!
KREKS!
GOEIE GRUTJES! DE HELE GARAGE IS ÉÉN VUURZEE!
NU KUNNEN WE ONS BRAND-BLUSAPPA-RAAT PRO-BEREN!
W-WAAR IS HET G-GEW-WEER EIGEN-LIJK?!
NOU, IK HEB HET NIET, HOOR!
D-DAT LIGT N-NOG IN M'N WERK-PLAATS, JON-GENS!

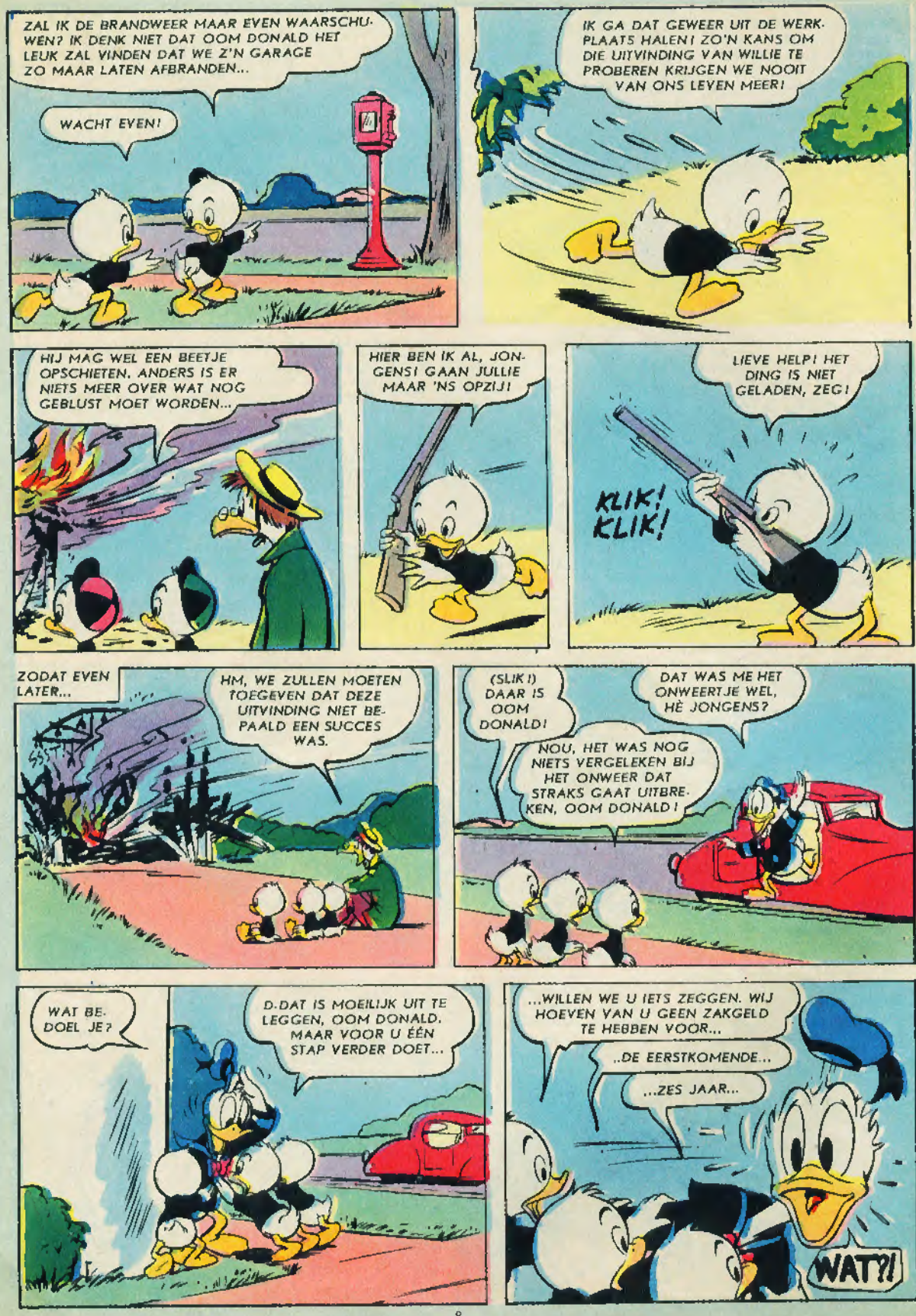
ZAL IK DE BRANDWEER MAAR EVEN WAARSCHUWEN? IK DENK NIET DAT OOM DONALD HET LEUK ZAL VINDEN DAT WE Z'N GARAGE ZO MAAR LATEN AFBRANDEN...
WACHT EVEN!
IK GA DAT GEWEER UIT DE WERKPLAATS HALEN! ZO'N KANS OM DIE UITVINDING VAN WILLIE TE PROBEREN KRIJGEN WE NOOIT VAN ONS LEVEN MEER!
HIJ MAG WEL EEN BEETJE OPSCHIETEN, ANDERS IS ER NIETS MEER OVER WAT NOG GEBLUST MOET WORDEN...
HIER BEN IK AL, JONGENS! GAAN JULLIE MAAR 'NS OPZIJ!
LIEVE HELP! HET DING IS NIET GELADEN, ZEG!
KLIK! KLIK!
ZODAT EVEN LATER...
HM, WE ZULLEN MOETEN TOEGEVEN DAT DEZE UITVINDING NIET BEPAALD EEN SUCCES WAS.
(SLIK!) DAAR IS OOM DONALD!
DAT WAS ME HET ONWEERTJE WEL, HÈ JONGENS?
NOU, HET WAS NOG NIETS VERGELEKEN BIJ HET ONWEER DAT STRAKS GAAT UITBREKEN, OOM DONALD!
WAT BEDOEL JE?
D-DAT IS MOEILIJK UIT TE LEGGEN, OOM DONALD. MAAR VOOR U ÉÉN STAP VERDER DOET...
...WILLEN WE U IETS ZEGGEN. WIJ HOEVEN VAN U GEEN ZAKGELD TE HEBBEN VOOR...
..DE EERSTKOMENDE...
...ZES JAAR...
WAT?!

Beetjes en Baatjes van Donald Duck

HEB JE DIE AL?

De Engelse generaal Lord Baden Powell (1857-1941) schreef indertijd een boek over „het verkennen". Kostschooljongens gingen dit werkje al spoedig gebruiken bij hun spel in de openlucht en zij schreven de generaal brieven met verzoek om nog meer gegevens over het interessante en boeiende verkenningsspel.
Dit bracht Lord Baden Powell op het idee, 'n tweede boek „Scouting for boys" te gaan schrijven.
Het succes was enorm en het duurde niet lang, of het boekje werd in vrijwel alle talen vertaald. In 1910 trok Lord Baden Powell zich terug uit het leger en begon hij met het oprichten van de padvindersbeweging over de gehele wereld. Deze postzegel uit Australië is uitgegeven ter gelegenheid van het vijftigjarig bestaan van de padvinderij.
Naast Lord Baden Powell zie je een Australische padvindster, met op haar uniform emblemen, die ook in ons land bekend zijn, zoals het installatie-teken en 't vleugeltje dat aangeeft dat zij van kabouter naar „hoger op" is overgevlogen. In diverse landen zijn ter ere van het vijftigjarig bestaan van de padvindersbeweging speciale postzegels uitgegeven met afbeeldingen van padvinders of padvindersemblemen er op.

WACHTKAMER-BEZIGHEDEN

Heb je weleens een poosje bij de dokter of de tandarts in de wachtkamer gezeten?
Dat was niet zo prettig, hè? Je kunt hoogstens je verveling op de vlucht jagen door een beetje in de aanwezige, meestal vrij oude tijdschriften te bladeren.
Een dokter in Engeland heeft nu, wat tenminste de wachtende dames betreft, een heel goed idee gehad. In zijn wachtkamer vind je een mand vol wol, breinaalden en enige breipatronen. Aan de mand hangt een kaartje, waarop staat: „Willen de patiënten die wachten, een poosje gaan breien? Het is voor een goed doel, de gebreide spulletjes zijn bestemd voor heel arme gezinnen".
Zo kan men dus zelfs in de wachtkamer van de dokter nuttig werk doen.
Misschien vinden in de toekomst de heren bij de dokter een doos met radio-onderdelen, waarbij het verzoek staat: „Ziet u kans tijdens het wachten hiermee een radiotoestel in elkaar te zetten?"

STOP! BOEK DICHT!!

Teken dit leuke verkeersagentje met het stopbord, dat als bladwijzer dienst gaat doen, op stevig wit tekenpapier of dun karton na en

kleur hem zoals het voorbeeld aangeeft. Knip de tekening daarna langs de buitenste lijnen uit en knip het papier bij de stippellijnen A in. Buig het nu losse slipje, dat aan de bovenkant vast is blijven zitten, iets naar voren en schuif het over de bladzijde van je boek, zodat de bovenkant van het verkeersagentje boven het boek uitsteekt en je gemakkelijk de bladzijde waar je gebleven bent terug kunt vinden.

FLOYD-BAL

In Zweden hebben de meisjes en jongens er een nieuw spelletje bij gekregen: „Floyd-bal". Het wordt gespeeld met een lichte, maar sterke plastic bal, ter grootte van een boksbal ongeveer, waaraan 'n lang, dun elastiekje is bevestigd. Het andere eind van het elastiekje wordt om het hoofd van de speler vastgemaakt en deze gaat nu boksen met de plastic bal. Aangezien de bal met kracht in het gezicht en speciaal tegen de neus van de speler kaatst, als die hem 'ns mist, is men tot de conclusie gekomen, dat men het beste kan spelen met een rubber hoofdbeschermer op!

Mijnheer Myers in Washington vond kort geleden, toen hij bij zijn auto, die hij op een groot parkeerterrein had neergezet, terugkwam, een envelop met een bedrag ter waarde van ongeveer twintig gulden er in onder de ruitenwisser van zijn auto geklemd. „Dit geld krijgt u van iemand die een deuk in het achterspatbord van uw wagen heeft gemaakt," stond op de envelop. „Onbegrijpelijk," zei meneer Myers, „want die deuk zit er al meer dan een jaar in!"

SCHOONSTE KNAAP

In Frankrijk was 'n wedstrijd uitgeschreven, waaraan alle jongens van de lagere scholen konden meedoen. Het ging er om, wie er het best gewassen en verzorgd uitzag. Als hoofdprijs kreeg de „schoonste" knaap zijn gewicht in toiletzeep. De winnaar ging naar huis met.... 540 stukken!

IEDER VISJE WIL ALLEEN ZIJN

De visjes, die in dit aquarium zwemmen, willen niet langer door elkaar heen kriocelen, maar zij wensen ieder een eigen zwemgebied te hebben. Door op een bepaalde manier vier cirkels in dit vierkant te trekken, kun je de wens van de visjes in vervulling laten gaan. Probeer het maar eens. Lukt het je niet, kijk dan 'ns op pagina 27.

Walt Disney

De kleine BOZE WOLF

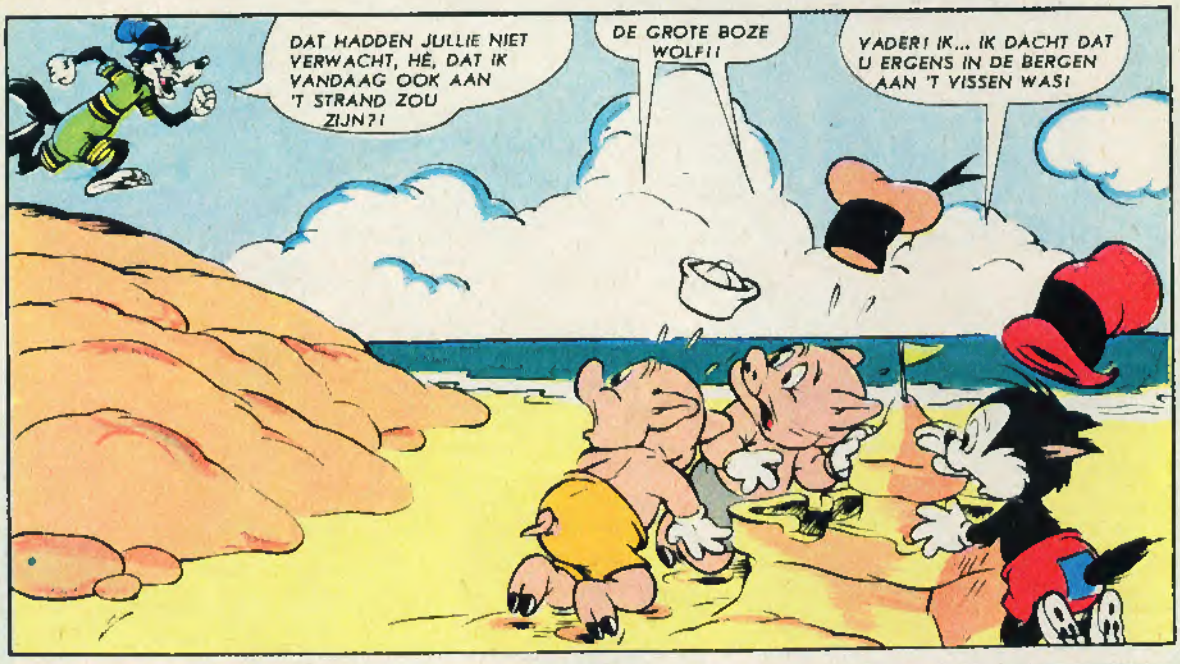

Z-ZEG, WOLFJE, ST-STEL JE VOOR D-DAT NIJ ONDER WATER NAAR ONS TOE GAAT ZW-ZWEMMEN ALS EEN KIKVORSMAN?!
DENK MAAR NIET DAT HIJ ZO GEMAKKELIJK IN ONZE BOOT KOMT MET DIE ZWARE UITRUS-TING! DAT LUKT NEM NOOIT!

VOORDAT HIJ ER IN IS, ZIJN WIJ ER ALLANG UIT! NEE, JULLIE NOEVEN JE ECNT NIET ONGERUST TE MAKEN! LATEN WE MAAR GAAN VISSEN!
JE NEBT GELIJK.
DE WATERMUG

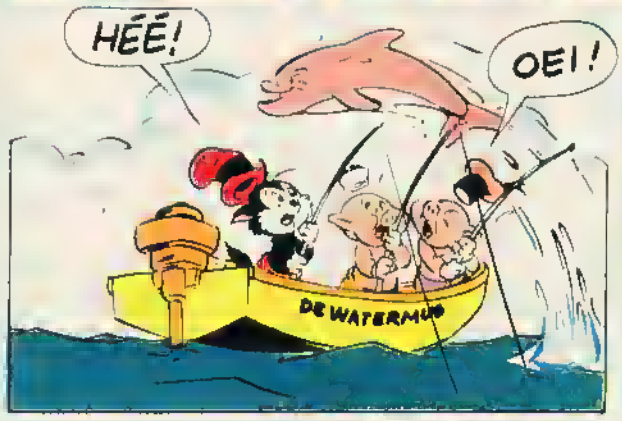
HÉÉ!
OE!!
DE WATERMUG

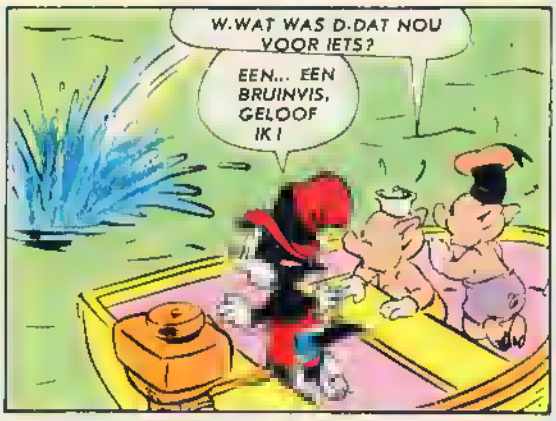
W-WAT WAS D-DAT NOU VOOR IETS?
EEN... EEN BRUINVIS, GELOOF IK!

JA HOOR, DAAR IS-IE WEER! NET ZIJN REUZE VRIENDELIJKE BEESTEN!
DAT WEET IK! OP DE KERMIS IN HET DORP, HEB-BEN ZE ER OOK EEN, DIE ALLERLEI KUNST-JES DOET, EN NOG GOED OOK!

WE ZULLEN NEM EEN PAAR VAN ONZE VISJES GEVEN, MISSCNIEN GAAT HIJ DAN KUNSTJES VOOR ONS MAKEN!
HÉ JULLIE DAAR!
DE

KUNNEN JULLIE DIE BRUINVIS NIET EEN TIJDJE BEZIG HOUDEN? WE MOETEN MET DIT NET ACNTER NEM ZIEN TE KOMEN, OM NEM TE VANGEN, ZIE JE!
WAAROM?
ATERMUG

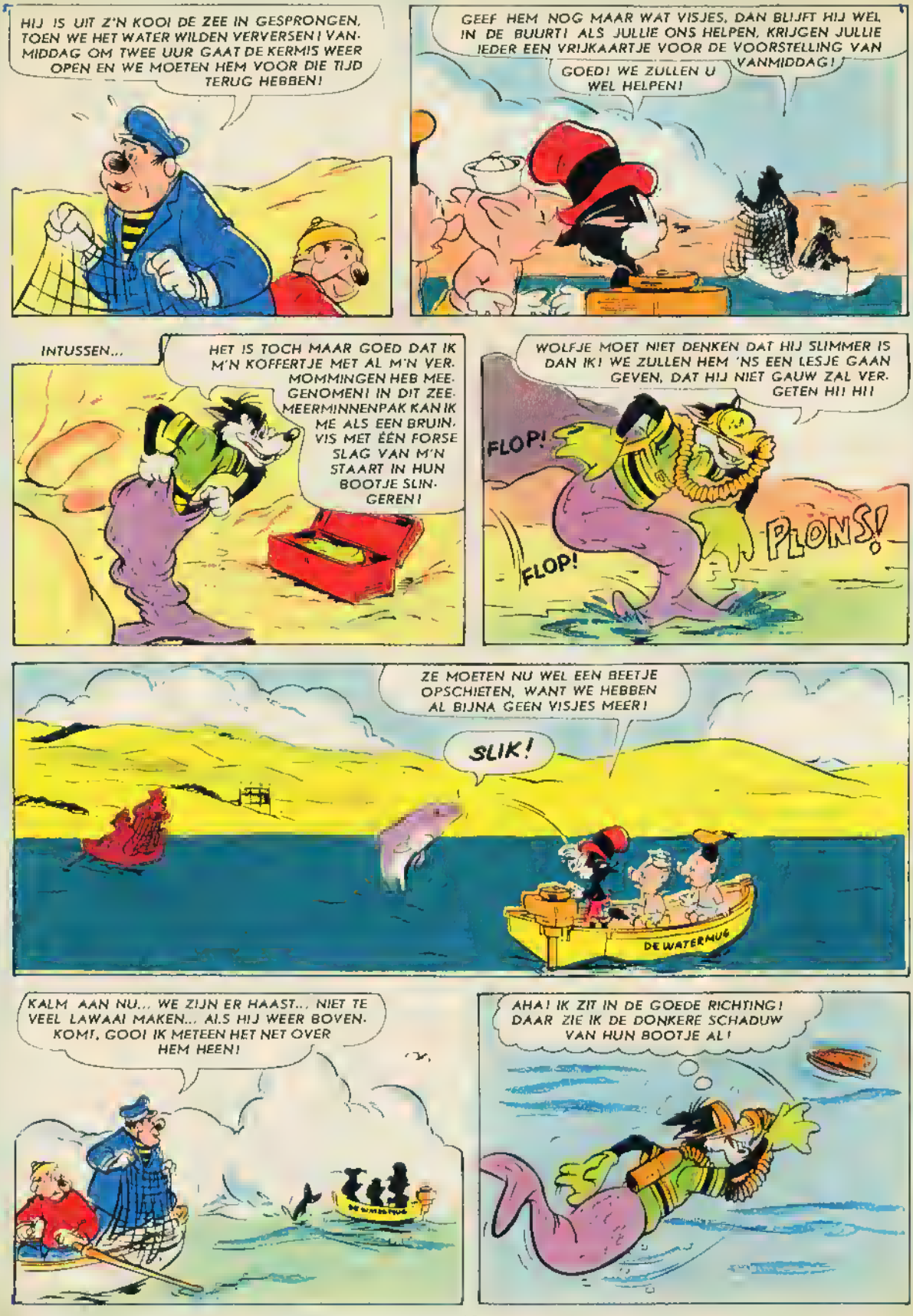
HIJ IS UIT Z'N KOOI DE ZEE IN GESPRONGEN, TOEN WE HET WATER WILDEN VERVERSEN! VANMIDDAG OM TWEE UUR GAAT DE KERMIS WEER OPEN EN WE MOETEN HEM VOOR DIE TIJD TERUG HEBBEN!
GEEF HEM NOG MAAR WAT VISJES, DAN BLIJFT HIJ WEL IN DE BUURT! ALS JULLIE ONS HELPEN, KRIJGEN JULLIE IEDER EEN VRIJKAARTJE VOOR DE VOORSTELLING VAN VANMIDDAG!
GOED! WE ZULLEN U WEL HELPEN!
INTUSSEN...
HET IS TOCH MAAR GOED DAT IK M'N KOFFERTJE MET AL M'N VERMOMMINGEN HEB MEEGENOMEN! IN DIT ZEEMEERMINNENPAK KAN IK ME ALS EEN BRUINVIS MET ÉÉN FORSE SLAG VAN M'N STAART IN HUN BOOTJE SLINGEREN!
WOLFJE MOET NIET DENKEN DAT HIJ SLIMMER IS DAN IK! WE ZULLEN HEM 'NS EEN LESJE GAAN GEVEN, DAT HIJ NIET GAUW ZAL VERGETEN HI! HI!
FLOP!
FLOP!
PLONS!
ZE MOETEN NU WEL EEN BEETJE OPSCHIETEN, WANT WE HEBBEN AL BIJNA GEEN VISJES MEER!
SLIK!
DE WATERMUG
KALM AAN NU... WE ZIJN ER HAAST... NIET TE VEEL LAWAAI MAKEN... ALS HIJ WEER BOVENKOMT, GOOI IK METEEN HET NET OVER HEM HEEN!
AHA! IK ZIT IN DE GOEDE RICHTING! DAAR ZIE IK DE DONKERE SCHADUW VAN HUN BOOTJE AL!

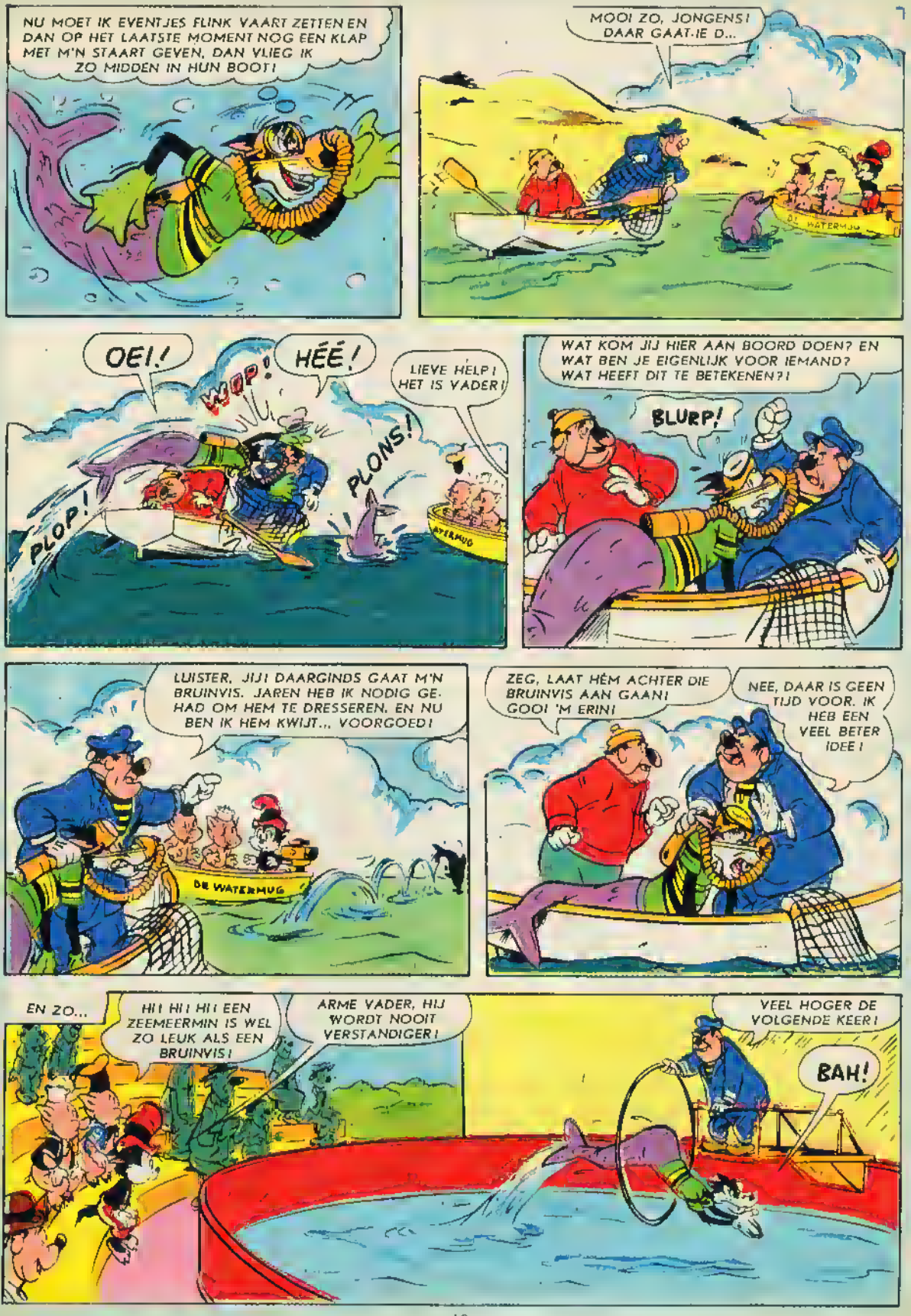
NU MOET IK EVENTJES FLINK VAART ZETTEN EN DAN OP HET LAATSTE MOMENT NOG EEN KLAP MET M'N STAART GEVEN, DAN VLIEG IK ZO MIDDEN IN HUN BOOT!
MOOI ZO, JONGENS! DAAR GAAT-IE D...
DE WATERMUG
OE!!
WOP!
HÉÉ!
LIEVE HELP! HET IS VADER!
PLOP!
PLONS!
WAT KOM JIJ HIER AAN BOORD DOEN? EN WAT BEN JE EIGENLIJK VOOR IEMAND? WAT HEEFT DIT TE BETEKENEN?!
BLURP!
LUISTER, JIJ! DAARGINDS GAAT M'N BRUINVIS. JAREN HEB IK NODIG GEHAD OM HEM TE DRESSEREN. EN NU BEN IK HEM KWIJT.., VOORGOED!
DE WATERMUG
ZEG, LAAT HÉM ACHTER DIE BRUINVIS AAN GAAN! GOOI 'M ERIN!
NEE, DAAR IS GEEN TIJD VOOR. IK HEB EEN VEEL BETER IDEE!
EN ZO...
HI! HI! HI! EEN ZEEMEERMIN IS WEL ZO LEUK ALS EEN BRUINVIS!
ARME VADER, HIJ WORDT NOOIT VERSTANDIGER!
VEEL HOGER DE VOLGENDE KEER!
BAH!

PIPO en de verdwenen FAKIR

door WIM MEULDIJK

WAT ER GEBEURDE:

De Dikke Deur heeft twee woestijnrovers gestuurd om Pipo, Klukkluk en Mammaloe, die op weg zijn naar een Fakir, te overvallen en te ontvoeren. Maar Pipo verzint een list; hij graaft een gat en legt er een kistje in.

De woestijnrovers denken, dat het een begraven schat is; ze vergeten hun opdracht en inplaats van met Pipo en zijn vrienden komen ze bij de Directeur terug met het kistje. En daarin zit alleen een briefje van Pipo ....

22

EEN TEGENVALLER

ALLE chocolade-truffels en roomhoorntjes!" buldert de Dikke Deur. „Drieduizend taartpunten-nog-aan-toe! Pipo heeft me beetgenomen! Dat is me nog nooit gebeurd! Een kistje met een briefje! En dat noemen jullie een begraven schat! Domme draaitollen! Weet je, wat jullie zijn? Soepkippen zonder kop! Jullie hadden Pipo en zijn makkers moeten halen, niet dit lege kistje, verstaan?" „Zeer juist, Effendi," zegt Zoeff, „maar we hebben deze kist genomen, omdat er een schat in zat, dachten we!" „Dachten!" roept de Dikke Deur, „jullie moeten niet denken! Jullie moeten dóen! Doen wat ik jullie opgedragen heb! Nu is het te laat, nu hoeft het niet meer! Bah, altijd moet ik alles zelf doen, wat heb ik het toch moeilijk! Vooruit, pruts-rovers, ga uit mijn ogen!" Maar Zoeff en Poeff blijven staan. Ze kijken elkaar aan en steken dan beiden hun hand uit. „Wat is dat?" schreeuwt de directeur. „Wat staan jullie te bedelen? Ruk uit!"

„Machtige Effendi," zegt Zoeff, „bolle schreeuwerd uit het noorden, U vergeet iets! U moet de nietswaardige Poeff en Zoeff nog betalen! Wij hebben gewerkt voor U, dat kost geld!"

De directeur wordt nu mooi paars van woede, hij neemt bijna een hapje uit zijn eigen hoed van opwinding.

„Be-be-betalen!" roept hij, „da's brutaal! Jullie hebben alles mis gedaan! Ik betaal geen cent voor jullie domme streken! Ha, wat denken jullie wel! Geen cent, versta je, geen cent!" Weer kijken Zoeff en Poeff elkaar aan en weer begrijpen die twee elkaar zónder woorden! Weer steken ze hun handen uit, maar nu niet meer vragend, nee, ze grijpen tegelijk de Dikke Deur om zijn middel, draaien hem handig om en beginnen aan hem te schudden! „H-Help!" buldert de man verschrikt. „Politie! Laat me los! Moord-brand!" Maar zo erg is het niet, Zoeff en Poeff schudden alleen maar op dezelfde manier als jullie weleens doen met je spaarvarken! En ze schudden niet zonder succes; er rolt van alles uit de directeur! Een stapeltje circuskaartjes, een platte tompoes (waarvan de directeur zelf niet eens meer wist dat hij hem nog bezat), vijf sigaren, een doos lucifers, een fles limonade, een opvouwbaar stoeltje, drie peertjes, een kam, een doosje schoenpoets en — wat Zoeff en Poef het belangrijkste vinden — een aantal zilveren munten. Zodra er daarvan genoeg uit de directeur gevallen zijn, laten Zoef en Poeff hem

neerploffen, rapen de munten op en gaan er vandoor, zonder zwaaien of dag-geroep!
Trillend van narigheid blijft de directeur nog een poosje in het zand liggen. „Uitgeschud door woestijnrovers!" stamelt hij, „dat moet mij weer overkomen! Altijd wil ik het beste en altijd gaat het slecht met me!" Hij veegt het zand uit zijn snor, staat op en raapt zijn eigendommen van de grond. Achter hem blinkt de wille stad Salem Salala, vóór hem strekt de woestijn zich uit. Een ogenblik denkt de directeur erover, de strijd op te geven, om fijn naar huis te gaan en niet meer achter clowns en Indianen aan te rennen. Dromerig zet hij zijn tanden in het tompoesje, hij geniet bij het fijne idee, dat hij rustig zal kunnen snoepen, thuis..... Maar er zit een grote klont zand in het gebakje! „Abah!" brult de directeur en hij spuwt het uit. „Brrr! Da's Pipo's schuld! Oh! Ik zal hem wel krijgen! Ik geef het niet op, nooit! Ik begin pas, let maar op!!!"

Natuurlijk weet Pipo niets van de boze dingen, die de directeur staal te roepen, want hij is wel vijfentwintig kilometer verder de woestijn in op zijn kameel met Klukkluk en Mammaloe. Wel hebben ze een hele tijd gelachen en in hun handen gewreven van plezier over de mooie manier, waarop die twee woestijnrovers door Pipo gefopt zijn en ze vinden het jammer dat ze het gezicht van de directeur niet konden zien, toen Zoeff en Poeff met het lege kistje kwamen aandragen! Maar daarna zijn ze weer op hun hoge rijdieren geklommen en ver-

Links: „Jullie hadden Pipo en zijn makkers moeten halen, niet dit lege kistje!" Rechts: . . . en ze schudden niet zonder succes: er rolt van alles uit de zakken van de directeur . . .

der gegaan in de richting van de oase Os El Badje. Toch zijn ze niet erg opgefrist door het verzetje met die rovers, daarvoor brandt de zon te fel en daarvoor is het landschap te eentonig. Klukkluk zucht bij iedere stap van zijn kameel en Mammaloe zegt, dat ze wel graag de wereld wil zien, maar dat-ie soms toch wel erg wijd is! „Nog maar vijf kilometer," roept Pipo flink, maar hij schrikt zelf van zijn stem, zo schorrig als die klinkt door de heersende hitte. De kamelen stappen langzaam voort..... Drie kilometer verder bereiken ze een lop, die wat hoger ligt dan de andere en Pipo tuurt en tuurt..... „Daar niks," mompelt hij, „en daar niks..... maar daar....., Ja! Dat is 'm, ik zie palmen! Dat moet hem zijn: de oase! De oase van de Fakir! We hebben de reis volbracht, hiep-HOERA!!!"

Een pijlsnelle sehim raast door de woestijn tussen de witte stad Salem Salala en de oase Os El Badje! Een schim met een bolhoed op en onder zich het snelste paard, dat er in Salem Salala te koop was! Het heeft die sehim z'n laatste geld gekost, maar hij vindt dat het geld goed besteed is. „M'n laatste kans!" hijgt hij. „Snelheid is alles! Ik moet hen voor zijn! Vooruit peerd, harder, harder!"

Met één hand houdt hij de teugels, met zijn andere hand neemt hij zo nu en dan een natuurzuivere roomboterbles uit een zakje! Want wie zou die schim nu anders kunnen zijn dan die taaie, die vreselijk lastige Dikke Deur?!!

Uitnodigend wuiven de palmen van de oase boven de hoofden van Pipo, Mammaloe en Klukkluk, vriendelijk rulst het water in het meertje, waaromheen een paar huizen van de bewoners van deze stille plek staan. „Einde van de rit," roept Pipo. „Uitstappen en rusten. Tijd voor een slokje en een hapje!" Ze hoeven daar niet lang naar te zoeken, een paar Arabieren snellen toe en heten de drie vreemdelingen harlelijk welkom. „Er zijn hier niet veel vertier," zeggen ze eerlijk. „U zijn hier niet op Zandvoort! Maar het zijn hier rustig en de keuken is prima! Bananensoep met ananas en prak van kokosnoot met dadels!" „Fijn," zegt Pipo. „Net waar ik al jarenlang trek in heb! Jullie zijn aardige mensen! En als we gegeten hebben, willen we dringend een bezoek brengen aan een buurman van jullie! Hij moet mijn vriend Klukkluk genezen van zijn zweefkwaal! Daarvoor zijn we helemaal uit Nederland gekomen! Zijn naam is Fakir Kara Ben Mensi! Wat is zijn huis?" De Arabieren kijken elkaar verslagen aan, ze zuchten en mompelen wat en eindelijk wordt er een naar voren geduwd, die het zeggen moet. „Ons hebben eng nieuws!" stamelt de brave man. „Als gij komen voor Fakir Kara Ben Mensi, dan... dan komen gij voor noppes! Voor niets! Fakir Ben Mensi zijn er niet meer! Hij zijn verdwenen, twee weken geleden! Spoorloos!!!"

Volgende keer: Een fakir zonder manieren!

LAAT EENS ZIEN WAT JE KUNT!

EEN ORIGINELE BRIEVENWEGER

Die kunnen we zelf maken van een melkfles. In de met water gevulde fles laten we een eindje rondhout zakken, dat aan de onderzijde is voorzien van een stukje vislood, om de stand precies verticaal te houden.
Bovenop lijmen we een stevige kartonnen schijf. Op de hoogte van de waterspiegel rondom het hout brengen we een dun potloodstreepje aan. Vervolgens doen we hetzelfde weer, wanneer we middenop de schaal een 10 grams gewichtje (of een voorwerp van datzelfde gewicht) midden op de schaal geplaatst hebben.

Het rondhout is dan dieper in het water gezakt.
De afstand tussen beide streepjes wordt nu precies in tienen verdeeld met de centimeterlat, zodat we nu kunnen wegen vanaf 1 gram tot en met 10 gram.
Vanzelfsprekend kan de weegschaal ook voor zwaardere gewichten worden gemaakt; we moeten er dan echter voor zorgen, dat er voldoende ruimte blijft tussen het lood en de bodem van de fles.

* MET DRIE CENTEN! *

Leg drie centen op een rijtje. Vertel aan iedereen dat je de middelste cent kunt verplaatsen, zonder hem aan te raken. Geen mens zal je geloven.
Pak de cent no. 3 aan het einde van het rijtje en leg hem aan het andere einde. Cent no. 2, die in het midden lag, ligt nu aan het uiteinde! Je hebt hem dus verplaatst zonder hem aan te raken!

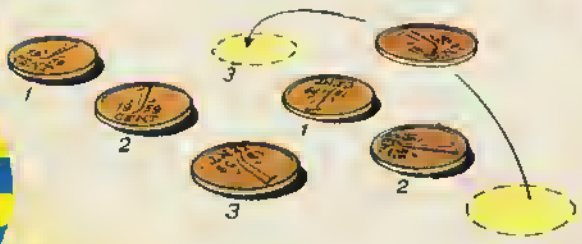

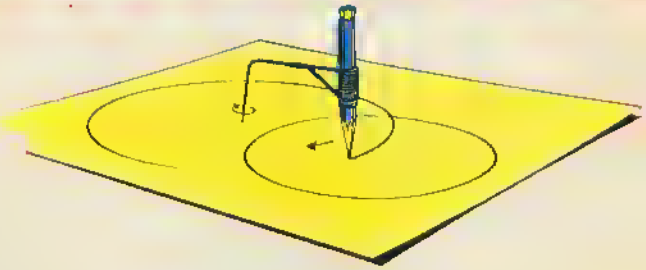

EEN NOODPASSER

Je begrijpt natuurlijk wel, dat dit instrumentje niet kan dienen voor al je schoolwerk, koop daar maar eens een echte passer voor. Alleen in die gevallen waar wij geen passer bij de hand hebben, gebruiken we onze noodpasser.
Een stuk niet al te dik ijzerdraad wordt een keer of twaalf om een kort potlood gewikkeld, zodat dit goed vast zit, maar toch wel te verschuiven is met enige druk, opdat we het potlood altijd hoger of lager kunnen stellen. De beide uiteinden van de draad worden weer aan elkaar verbonden op de wijze, zoals de tekening laat zien; aan het passerbeen slijpen of vijlen we een scherpe punt.
Door het been naar binnen of naar buiten te buigen, kunnen we kleinere of grotere cirkels trekken.

EEN VERRASSING PER BRIEF

Neem een stukje dun, maar sterk metaaldraad, buig dit twee keer rechthoekig om, zoals je op de tekening kunt zien, en buig aan de twee uiteinden haakjes. Hang nu aan twee sterke elastiekjes een sleutelring of een ring, die je zelf van metaaldraad of koperdraad gebogen hebt. Neem nu de brief, die je hebt geschreven en die je aan iemand wilt sturen en vouw hem netjes dicht. Schuif tussen het papier het zo net vervaardigde instrumentje, nadat je de ring een heleboel keren hebt rondgedraaid, zodat de twee elastiekjes opgewonden zijn en strak staan.

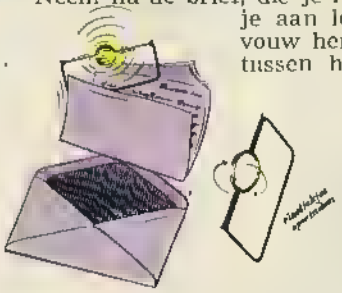

Houd het geheel goed vast en schuif brief en apparaat in de envelop, die je vlug en stevig dichtplakt.
Als de brief op de plaats van bestemming aankomt, zal diegene, aan wie je hem gestuurd hebt, de envelop openmaken, de brief er uit halen en hem waarschijnlijk op hetzelfde moment ver van zich af werpen. Het snel terugdraaiende ringetje klettert dan namelijk tegen het papier en maakt een lawaai, waar je echt wel een beetje bang van zou worden!

EEN VLIEGHAVEN OP TAFEL VI

EEN TWEEMOTORIG PASSAGIERSVLIEGTUIG

Het gaat nu druk worden op ons vliegveld, de grote „knapen" beginnen binnen te komen en als eerste bouwen we een tweemotorig toestel voor passagiers en vracht. De romp is een lat, waarvan de brede kanten de zijden vormen. Met de houtvijl en het schuurblokje schuinen we de voorkant van boven af, zó dat een vierkant, loodrecht voorvlak ontstaat (zie detail-tekening). Op dit voorvlak lijmen we de neus. Dit blokje wordt geheel afgeschuind aan de bovenzijde en gedeeltelijk aan de zijkanten. Een kleine vierkante stompe punt blijft nu over.

Aan de achterzijde zagen of vijlen we de romp van onderen schuin af en bevestigen daarop het hoogte-richtingroer, dat wordt gemaakt uit een tweemaal gevouwen reep dun blik (van sigaren- of sigarettendoos). Het blik kunnen we gemakkelijk knippen met een oude schaar. Het roerstel kun je ook van dun, stevig karton maken, als je geen blik hebt.

De grote vleugel wordt gespijkerd tegen de onderzijde van de romp. Het beste maken we deze van triplex. Aan weerszijden van de romp worden de motorgondels opgehangen. Ons toestel heeft vierbladige schroeven, elk gemaakt van twee, haaks op elkaar bevestigde reepjes blik of karton en aan de gondels verbonden door middel van een dunne draadnagel. Een houten kraal wordt tussen schroef en gondel gestoken.

De schroefbladen worden iets gebogen. Twee schroefogen met lange schroefstelen draaien we achter in de gondels, deze doen dienst als wielen. Als neuswiel wordt ook een schroefoog gebruikt, dat op een klosje wordt gedraaid, dat onder de neus gelijmd is. Het klosje is even dik als het hout van de gondels.

De verhoudingen onderling van de onderdelen lezen we af van de bovenaanzichttekening en de grootte van dit toestel moet weer aangepast zijn bij die van de andere toestellen op ons vliegveld.

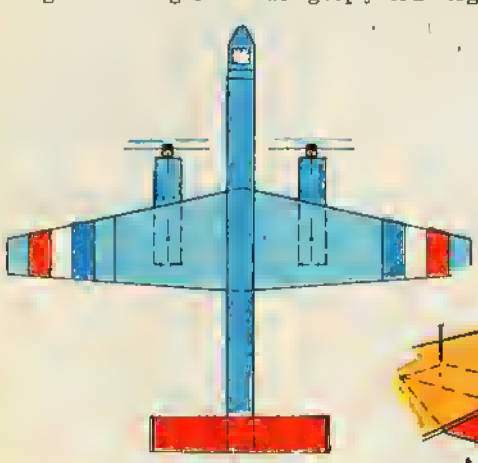

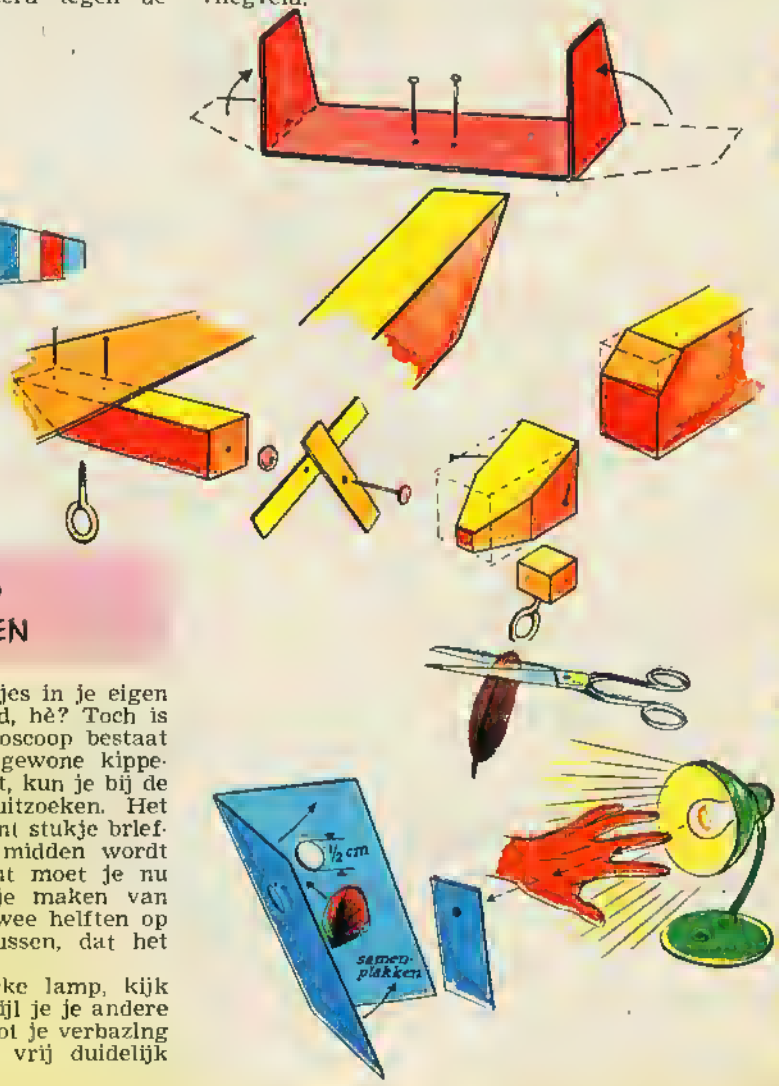

MICROSCOOP VOOR X-STRALEN

Met dit instrument kun je de botjes in je eigen hand bekijken! Dat klinkt vreemd, hè? Toch is het zo. Het lensje van onze microscoop bestaat uit het bovenste topje van een gewone kippeveer. Als je thuis geen kippen hebt, kun je bij de poelier wel een mooi veertje uitzoeken. Het houdertje maak je van een vierkant stukje briefkaartkarton, dat precies in het midden wordt dubbelgevouwen. In de bovenkant moet je nu in beide helften een rond gaatje maken van ongeveer ½ cm. Nu plak je de twee helften op elkaar met het veertje er zo tussen, dat het precies voor de gaatjes zit.

Houd je hand nu voor een sterke lamp, kijk met één oog door het gaatje, terwijl je je andere oog gesloten houdt en dan zul je tot je verbazing zien dat de botjes van je hand vrij duidelijk zichtbaar zijn!

Walt Disney's

Knabbel en Babbel

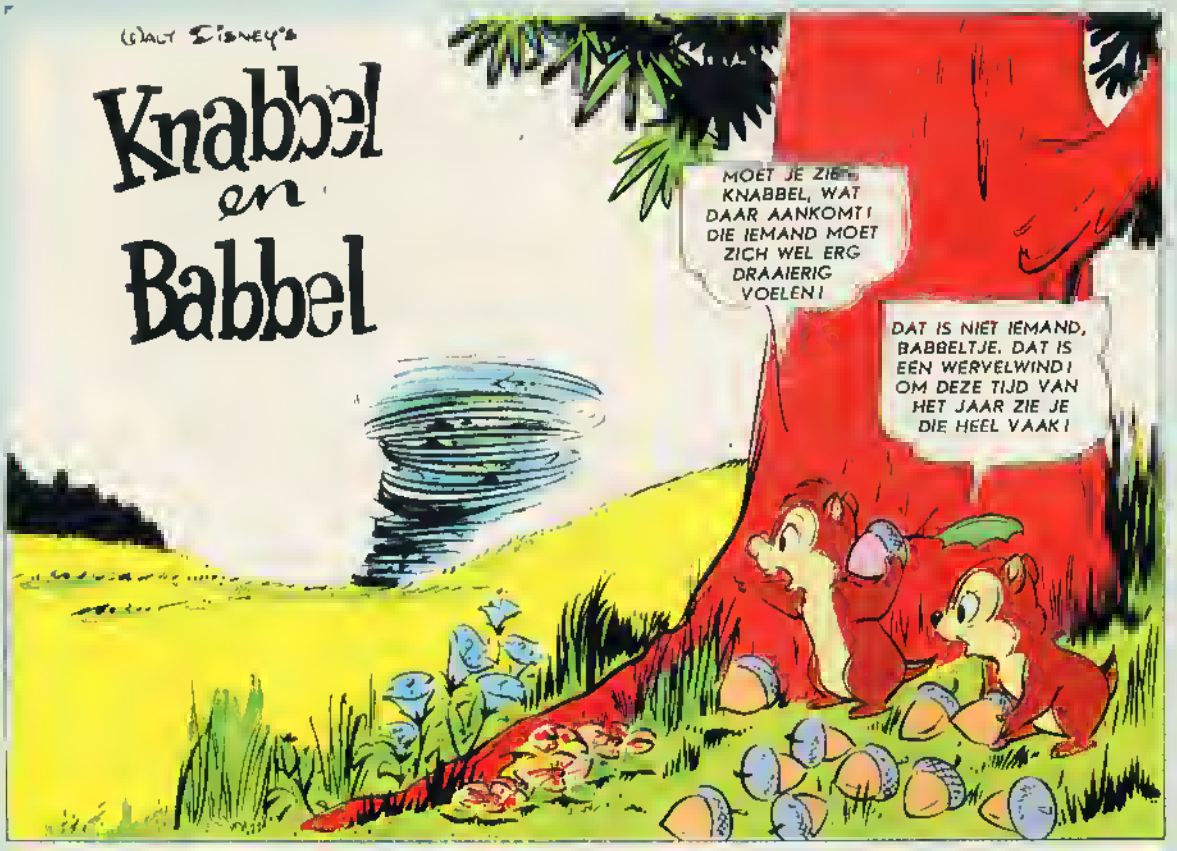

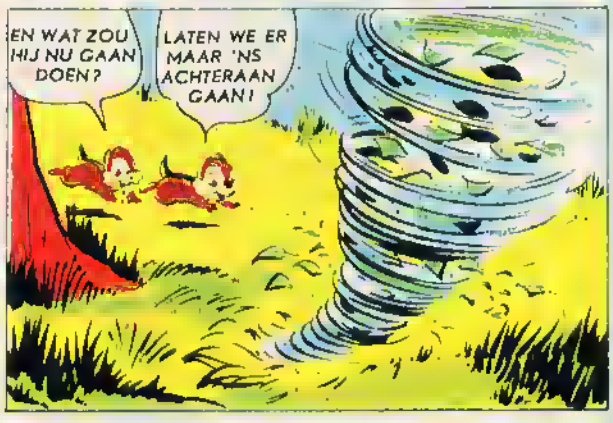

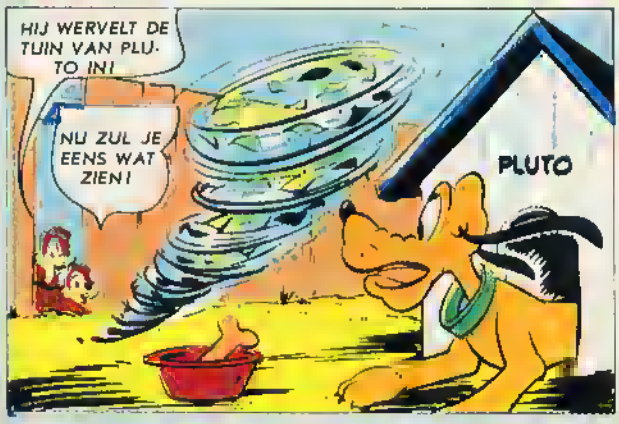

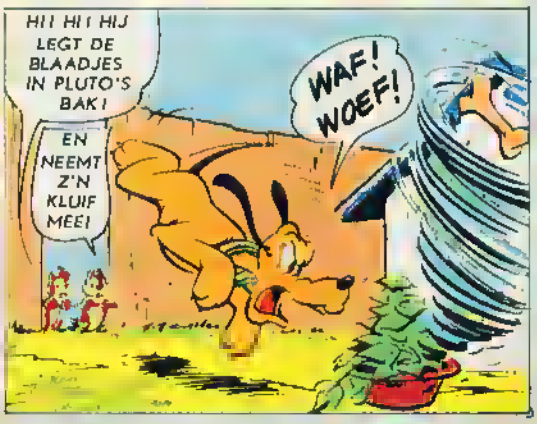

WAT EEN LEU. KERD!
HIJ KLIMT TEGEN DE BOOM OP, ZIE JE DAT?
WAF! WRAF!

WAT ZOU HIJ NU VAN PLAN ZIJN?
IK DENK DAT DIE VOGEL DAAR STRAKS RAAR ZAL OP. KIJKEN!

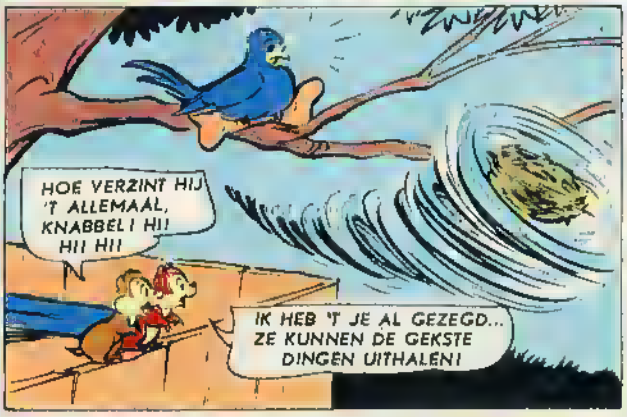
HOE VERZINT HIJ 'T ALLEMAAL, KNABBEL! HI! HI! HI!
IK HEB 'T JE AL GEZEGD... ZE KUNNEN DE GEKSTE DINGEN UITHALEN!

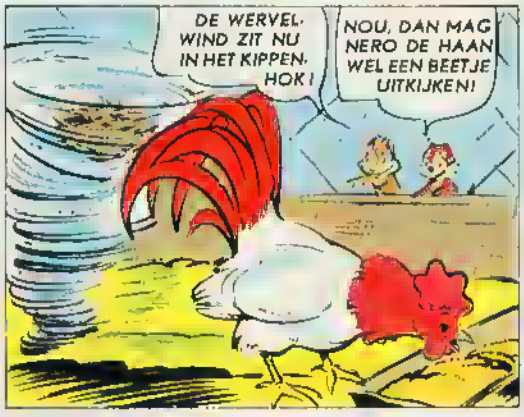
DE WERVEL. WIND ZIT NU IN HET KIPPEN. HOK!
NOU, DAN MAG NERO DE HAAN WEL EEN BEETJE UITKIJKEN!

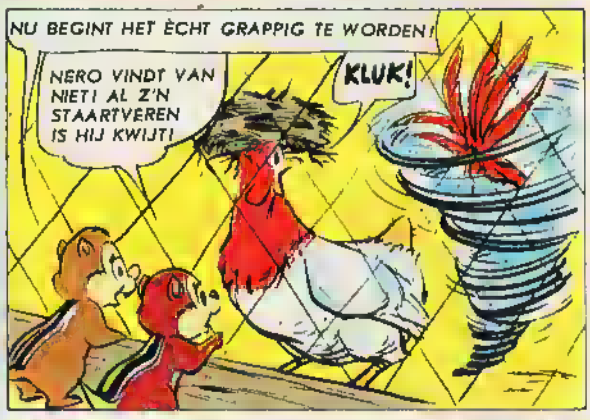
NU BEGINT HET ÈCHT GRAPPIG TE WORDEN!
NERO VINDT VAN NIET! AL Z'N STAARTVEREN IS HIJ KWIJT!
KLUK!

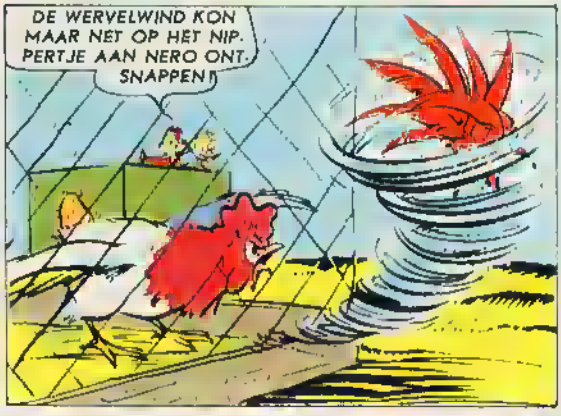
DE WERVELWIND KON MAAR NET OP HET NIP. PERTJE AAN NERO ONT. SNAPPEN!

WE MOGEN BLIJ ZIJN DAT HIJ ONS GEEN KOOL STOOFT!
JA NOU! KOM MEE, BAB. BEL, WE MOESTEN ONZE EIKELTJES MAAR 'NS GAAN OPHALEN.

GOEIE GRUTTELTJES! DE EIKELS ZIJN ALLEMAAL VERANDERD IN VEREN!
DE WERVELWIND IS HIER GEWEEST. NU ZITTEN WIJ ER MEE...

D-DAAR GAAT-IE! MET AL ONZE EIKELS, KNABBEL!
KOM MEE! ER ACHTERAAN!!
VERBODEN TOEGANG
OE!! HIJ KRUIPT DIE BUIS IN!
DAN WIJ ÉR OOK MAAR IN! VLUG, BABBEL!
KIJK UIT! JE WEET NOOIT, WAT HIJ VAN PLAN IS!
DAT ZULLEN WE GAUW GENOEG ZIEN!
DEZE KANT OP, KNABBEL!
NEE! DEZE KANT OP, BABBEL!
ZE ZIJN MET Z'N TWEEËN! WAT MOETEN WE NU DOEN?
ALS JIJ DE ENE ACHTERNA GAAT, PROBEER IK DE ANDERE TE PAKKEN!
HÉ! MIJNE KRUIPT IN DAT DUNNE BUISJE!
GAUW! HOU DE ANDERE KANT DICHT, DAN HEBBEN WE HEM GEVANGEN!
WE WACHTEN TOT HIJ UITGEWERKT IS EN DAN ZOEKEN WE ONZE EIKELTJES WEER BIJ ELKAAR!
DIT KEER KAN-IE NIET WEG!
LIEVE HELP! HIJ HEEFT ONS ALWEER TE PAKKEN GENOMEN, ZEG!
EN HIJ SCHIJNT ER NOG PLEZIER IN TE HEBBEN OOK!

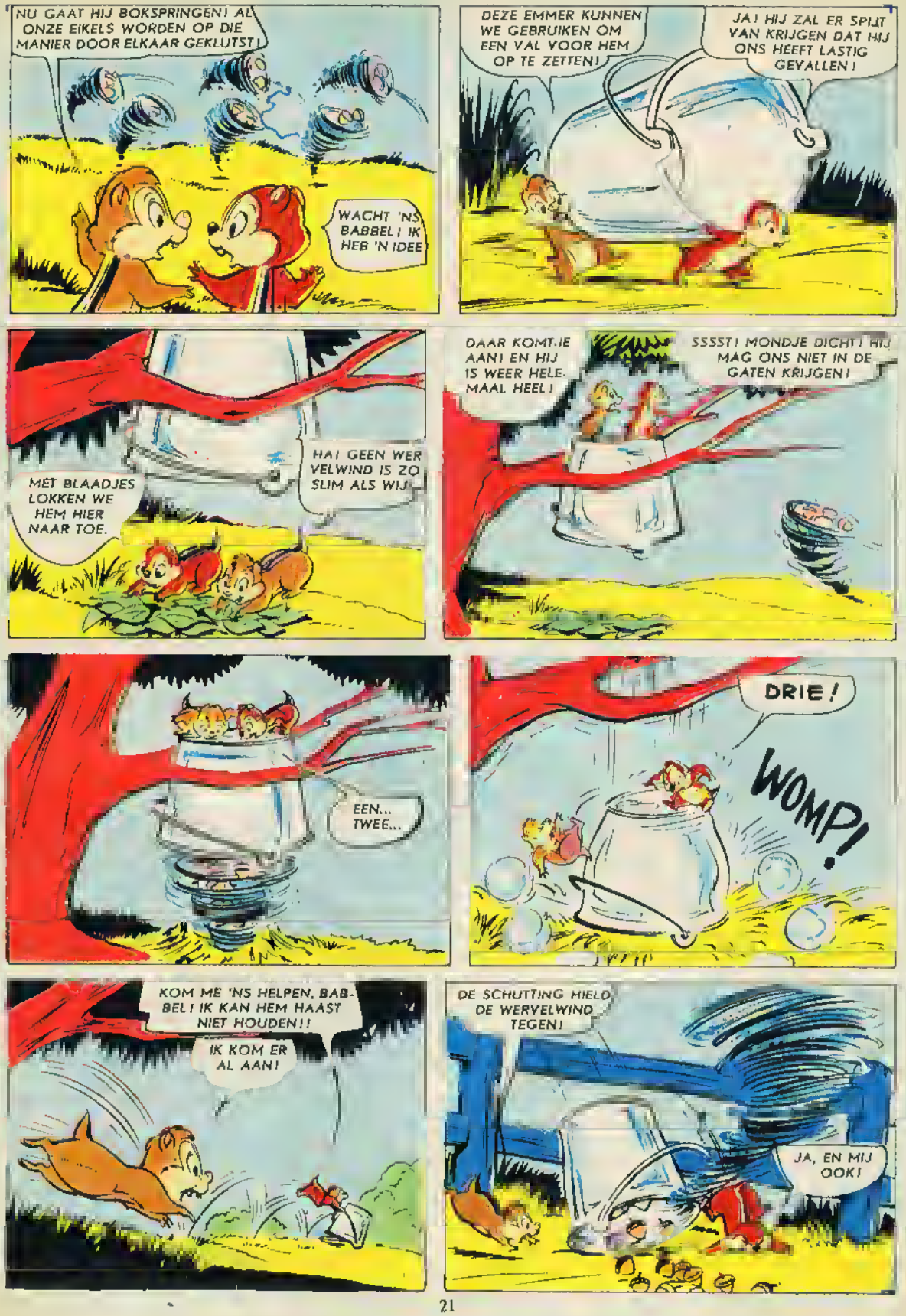
NU GAAT HIJ BOKSPRINGEN! AL ONZE EIKELS WORDEN OP DIE MANIER DOOR ELKAAR GEKLUTST!
WACHT 'NS BABBEL! IK HEB 'N IDEE
DEZE EMMER KUNNEN WE GEBRUIKEN OM EEN VAL VOOR HEM OP TE ZETTEN!
JA! HIJ ZAL ER SPIJT VAN KRIJGEN DAT HIJ ONS HEEFT LASTIG GEVALLEN!
MET BLAADJES LOKKEN WE HEM HIER NAAR TOE.
HA! GEEN WERVELWIND IS ZO SLIM ALS WIJ!
DAAR KOMT-IE AAN! EN HIJ IS WEER HELEMAAL HEEL!
SSSST! MONDJE DICHT! HIJ MAG ONS NIET IN DE GATEN KRIJGEN!
EEN... TWEE...
DRIE!
WOMP!
KOM ME 'NS HELPEN, BABBEL! IK KAN HEM HAAST NIET HOUDEN!!
IK KOM ER AL AAN!
DE SCHUTTING HIELD DE WERVELWIND TEGEN!
JA, EN MIJ OOK!

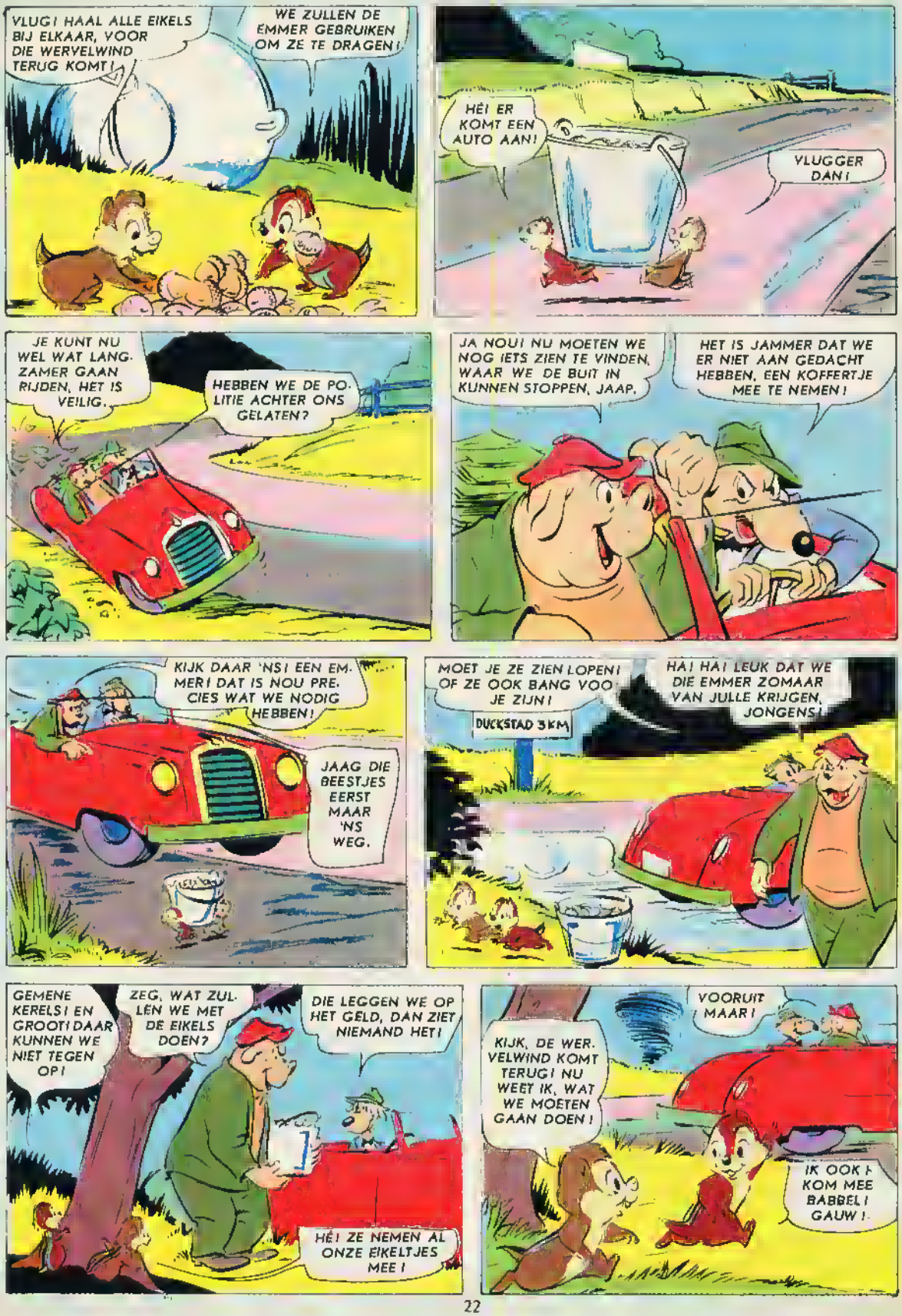
VLUG! HAAL ALLE EIKELS BIJ ELKAAR, VOOR DIE WERVELWIND TERUG KOMT!
WE ZULLEN DE EMMER GEBRUIKEN OM ZE TE DRAGEN!
HÉ! ER KOMT EEN AUTO AAN!
VLUGGER DAN!
JE KUNT NU WEL WAT LANGZAMER GAAN RIJDEN, HET IS VEILIG.
HEBBEN WE DE POLITIE ACHTER ONS GELATEN?
JA NOU! NU MOETEN WE NOG IETS ZIEN TE VINDEN, WAAR WE DE BUIT IN KUNNEN STOPPEN, JAAP.
HET IS JAMMER DAT WE ER NIET AAN GEDACHT HEBBEN, EEN KOFFERTJE MEE TE NEMEN!
KIJK DAAR 'NS! EEN EMMER! DAT IS NOU PRECIES WAT WE NODIG HEBBEN!
JAAG DIE BEESTJES EERST MAAR 'NS WEG.
MOET JE ZE ZIEN LOPEN! OF ZE OOK BANG VOOR JE ZIJN!
DUCKSTAD 3 KM
HA! HA! LEUK DAT WE DIE EMMER ZOMAAR VAN JULLE KRIJGEN, JONGENS!
GEMENE KERELS! EN GROOT! DAAR KUNNEN WE NIET TEGEN OP!
ZEG, WAT ZULLEN WE MET DE EIKELS DOEN?
DIE LEGGEN WE OP HET GELD, DAN ZIET NIEMAND HET!
HÉ! ZE NEMEN AL ONZE EIKELTJES MEE!
KIJK, DE WERVELWIND KOMT TERUG! NU WEET IK, WAT WE MOETEN GAAN DOEN!
VOORUIT MAAR!
IK OOK! IK KOM MEE BABBEL! GAUW!

PAK ZOVEEL GELD ALS JE KUNT DRAGEN EN KOM ME DAN ACHTERNA! WAT ZULLEN DIE WEE OPKIJKEN!
JA, NOU!
DE WERVELWIND KOMT NU MOOI VAN PAS! STOP AL HET GELD ER MAAR IN!
GOED!
H-HÉ! DAAR GAAT ONZE BUIT! STOP, JAAP! ER ACHTERAAN! ONMIDDELLIJK!
EEN GOED PLANNE-TJE WAS DIT TOCH MAAR!
HOUD DE DIEF!
DE WERVELWIND PAKT AL HET GELD OP!
EN EEN TIJDJE DAAR-NA... IN DE STAD...
NU MOET HIJ NOG DE TRAP OP!
DE WERVEL-WIND IS WEL ERG RIJK, HÈ?
(PUF! PUF!) IK... IK KAN HAAST GEEN STAP MEER DOEN! (PUF!)
PUF!!
W-WAT IS DAT?!
KLENG!
BENG!
GRIJP ZE, JON-GENS! DAT ZIJN DE BANKOVERVALLERS!
POLITIE
EN HIER IS AL HET GE-STOLEN GELD!
DAT IS DAT!
POLITIE
DAAR GAAT DE WERVEL-WIND WEER. HIJ HEEFT ONS FIJN GEHOL-PEN!
DE BOE-VEN ZIT-TEN GE-VANGEN!
NU KUNNEN WIJ OOK RUSTIG TERUG-WERVELEN, ONZE EIKELS OPHALEN EN NAAR ONS HUISJE BRENGEN!

DE VIJF
EN HET GEHEIM VAN DE ZIGEUNERS

Op de rijschool, waar de vijf logeren, is plaatsgebrek ontstaan. Vier kinderen komen onverwachts een week vroeger dan afgesproken is en mevrouw Johnson ziet geen oplossing. Maar Dick wel! Die stelt voor, om met het hele stel op de heide te gaan kamperen en iedereen vindt dit een reuze idee. Behalve Henry, die zich bij hen heeft aangesloten. Zij krijgt namelijk bezoek van een paar tantes, met wie zij moet optrekken. Met lede ogen ziet zij de anderen vertrekken ....

HET was heel warm die dag. De vijf hadden op aanraden van mevrouw Johnson gegeten voor ze weggingen: je kon het brood makkelijker in je maag dragen dan op je rug, had ze gezegd. Zelfs Timmy was niet zonder bagage. George vond, dat hij ook zijn steentje bij moest dragen en had een pakje op zijn rug vastgemaakt; er zaten biscuits in, waar hij dol op was. „Zo," zei ze, „nu heb jij ook iets te dragen. Nee, nee, loop nu niet voortdurend aan die biscuits te snuffelen, Timmy — je loopt overal tegenaan, als je steeds je kop omdraait. De geur van biscuits ken je nu toch zo langzamerhand wel!"

Het pakje biscuits gleed steeds van Timmy's rug en hinderde hem bij 't lopen.

Ze gingen op weg naar de spoorlijn — of liever: naar de plek waar ze die voor de eerste maal hadden ontdekt.

Het duurde wel even voor ze die plek terugvonden, want de heide had weinig duidelijke herkenningspunten. Julian spoorde hen aan goed te zoeken, want hij voelde er weinig voor, helemaal naar Millling Green te lopen, naar het begin van de spoorlijn!

Annie vond de rails; ze struikelde er bijna over! „Jongens, hier zijn ze!" riep ze. „Ik bleef er met mijn voet achter haken. Kijk, je kunt ze bijna niet zien." — „Mooi," zei Julian en ging tussen de

Ze legden hun pakken neer en sprongen in de diepe zandput. Hun voeten zonken weg in het fijne zand.

oude, roestige ralls lopen. Op enkele plaatsen waren ze volkomen doorgeroest, op andere plaatsen waren ze zo door de heide overwoekerd, dat de kinderen ze niet meer konden zien. Maar ze wisten dat ze steeds rechtdoor moesten lopen en dus raakten ze niet van de rechte weg af. Het werd hoe langer hoe warmer. Het leek wel, alsof hun bagage steeds zwaarder begon te worden. Timmy's pakje gleed van z'n rug af en hing tenslotte onder aan zijn buik. Het hinderde hem met het lopen en op een gegeven moment betrapte George hem erop, dat hij aan het proberen was het pak met zijn tanden open te maken. Ze zette haar eigen bagage neer en bond het pakje van Timmy weer op zijn rug. „Dan moet je maar niet voortdurend achter konijnen aanhollen," verweet ze hem. „Als je kalm loopt, blijft het pak wel zitten. Zo, het zit weer goed, Timmy. Blijf nu rustig bij me lopen, dan zakt het pakje niet

Een nieuw verhaal van de Vijf, door ENID BLYTON, met tekeningen van TED MATHIJSEN.

meer naar beneden." Steeds verder en verder liepen ze langs de rails. Soms maakte de spoorlijn eensklaps een bocht om een rots. Eindelijk werd de grond zandiger; de hei groeide daar niet zo dicht meer. De rails waren nu gemakkelijker te zien, hoewel ze op sommige plaatsen helemaal onder het zand lagen.

„Nu moet ik toch heus eens even rusten!" zei Annie en ging in de hei zitten. „Ik wou dat ik kon hijgen en m'n tong uit m'n mond kon laten hangen, net als Timmy!"

„Ik ben benieuwd hoe ver die lijn nog doorloopt," zei Dick. „Het is hier al zo zanderig, dat de zandgroeve volgens mij niet ver meer weg kan zijn." — Ze gingen achterover in de hei liggen en hun ogen zakten dicht. Julian gaapte en ging rechtop zitten. „Jongens, dit wordt te gek!" zei hij. „Als we gaan liggen slapen, willen we niet meer overeind met die zware pakken. Vooruit, sta op — luilakken!"

Ze stonden allemaal weer op. Timmy's pakje was weer naar beneden gezakt en George moest het weer goed vastbinden. De hond bleef hijgend staan wachten tot ze het voor elkaar had. Hij vond dat pakje biscuits op zijn rug maar lastig. Volgens hem was het veel eenvoudiger ze achter elkaar op te eten! Langzamerhand werd de grond kaler; hier en daar waren grote plekken, waar geen hei en geen gras groeide. Af en toe blies de wind het zand op en dan moesten de vijf hun ogen dichtknijpen. „Jongens, hier houden de rails op!" zei Julian en bleef eensklaps staan.

„Kijk, ze zijn afgebroken, vernield zou ik zeggen. De locomotief kon niet verder rijden."

„Misschien gaat de lijn een eind verder weer door," zei Dick en ging kijken. Maar hij kon geen rails meer vinden en kwam terug naar de anderen.

„Dat is gek," zei hij. „We zijn nog niet bij de zandgroeve. Ik dacht dat de lijn tot vlak aan de groeve zou lopen. Ze moeten de wagens immers vol zand geschept hebben, om er daarna mee terug te rijden naar Mllllng Green. Maar waar is dan die zandgraverij? En waarom houdt die lijn hier eensklaps op?" — „Ja, de zandgraverij moet hier ergens in de buurt zijn, dat zou ik ook zo zeggen," zei Julian. „En dus moet hier nog een stukje spoorlijn in de buurt zijn. De rest van de lijn die naar de zandgroeve leidt. Laten we eerst eens op zoek gaan naar de zandgraverij — die moet toch niet zo moeilijk te vinden zijn!"

Maar die was in werkelijkheid helemaal niet zo gemakkelijk te vinden, want hij lag achter een grote massa struiken. Dick liep er om heen — en bleef verbaasd staan. Achter de struiken was een reusachtige put — een zandput, zo groot als hij nog nooit had gezien. „Jongens, kom eens kijken!" riep Dick. „Hier is hij! Wat hebben ze hier veel zand weggehaald — ze moeten hier tonnen en nog eens tonnen zand weggegraven hebben!"

De anderen kwamen kijken. Ze legden hun pakken neer en sprongen naar beneden. Hun voeten zonken weg in het fijne zand. „Zie je die gaten in de wanden," zei Dick. „Ik wed, dat hier 's zomers honderden zwaluwen nestelen!" — „Er zijn zelfs holen!" zei George verbaasd. „Zandholen. Daar kunnen we in schuilen als het regent. Zo te zien zijn

„Dat is de locomotief uit het verhaal van Ben de smid!" zei Dick. „Die moet hier ontspoord zijn!"

sommige van die holen nog aardig diep." „Ja. Maar ik zou bang zijn voor instortingen, als ik erin kroop," zei Annie. „Het zand is erg los — kijk maar." Ze krabde een beetje zand los van de wand.

„Ik heb de rails gevonden!" riep Julian uit. „Kijk hier — ze liggen bijna helemaal onder het zand. Ik trapte er op en het ijzer is al zover weggeroest, dat het afbrokkelt."

De anderen kwamen kijken, Timmy ook. Hij vond het prachtig in de zandgroeve. Wat een konijneholen! Heerlijk zou hij het daar hebben.

„We gaan de rails volgen!" zei Julian. Ze schopten het zand weg en volgden de ijzeren staven die de zandgroeve uit leidden, in de richting van de andere afgebroken rails.

Op een meter of twintig afstand van die andere rails, hielden de ijzeren staven die zij volgden op. Ook hier waren ze kennelijk met geweld vernield. Stukken en brokken ervan lagen in het rond, sommige stukken zelfs lagen ver weg in de hei. De kinderen keken om zich heen. „Dat hebben de zigeuners natuurlijk gedaan, toen de Bartels hier jaren geleden waren," zei Dick. „Zeg jongen, kijk eens — wat is die grote bult daar — helemaal begroeid met brem en helde?"

Ze gingen er op af. Timmy zag de bult ook en wist niet wat hij ervan denken moest. Hij gromde waarschuwend. Julian nam een stuk ijzer en sloeg de struiken weg, die er overheen gegroeid waren en die wat er onder lag totaal onzichtbaar maakten. „Zien jullie wat het is?" riep hij uit, toen hij de hei en struiken opzij had geslagen. Ze keken allemaal met open mond.

„Maar — maar dat is de kleine locomotief uit het verhaal van Ben de smid!" zei Dick. „Die moet hier ontspoord zijn en omgevallen. In de loop der jaren is hij helemaal door hei en struiken overwoekerd!" Julian hakte nog meer struiken weg, zodat ze de kleine machine beter konden zien. „Wat een grappig ouderwets ding," zei hij. „Kijk eens naar die schoorsteen — en naar het dikke keteltje! De cabine voor de machinist was maar klein. Hij kan niet veel kracht gehad hebben, die locomotief — net genoeg om een paar zandwagens voort te trekken." — „Wat zou er met de wagens gebeurd zijn?" vroeg Annie zich af.

„O, die konden ze gemakkelijk weer op de rails zetten en naar Milling Green duwen," zei Dick. „Maar om die locomotief overeind te zetten, was op z'n minst een kraan nodig. Zelfs met tien man konden ze hem niet optillen en weer op de rails zetten." — „De zigeuners overvielen de Bartels natuurlijk in de mist, nadat ze eerst de rails hadden opgebroken, zodat de trein zou ontsporen," zei Julian. „Ja, misschien gebruikten ze wel stukken rails om hen aan te vallen. Het is duidelijk dat ze de strijd gewonnen hebben, want nooit is er een van de Bartels teruggekeerd."

„Een paar dorpelingen gingen kijken wat er gebeurd was, vonden de wagens en brachten ze terug naar Milling Green," zei George, en ze probeerde in haar gedachten de gebeurtenissen van vroeger jaren te reconstrueren. „Maar de locomotief moesten ze wel laten liggen." — „Ja, zo moet het gegaan zijn," zei Julian. „Wat zullen die Bartels geschrokken zijn, toen die zigeuners plotseling uit de mist kwamen opdoemen!" — „Ik hoop dat we er vannacht niet van dromen," zei Annie.

Ze gingen terug naar de zandgroeve. „Dit zou geen slecht plekje zijn om te kamperen," zei Dick. „Het zand is prachtig droog en zacht. Je zou hier heerlijk kunnen slapen. We behoeven niet eens een tent op te zetten, want de wanden van de zandgroeve zullen ons prachtig tegen de wind beschermen." — „Ja, laten we hier kamperen," zei Annie en klapte in haar handen. „Er zijn hier prachtige holen om alles in op te bergen."

Maar er was wèl iemand in de buurt . . . dichtbij.

„Maar hoe zit het met water?" zei George. „Als er geen water in de buurt is, kunnen we hier niet blijven. Timmy, ga water zoeken! Drinken Timmy. O, wat hebben we een dorst! En jij moet ook dorst hebben, want je tong hangt als een vlag uit je bek!" Timmy keek George met zijn kop scheef aan, toen ze tegen hem praatte. Water? Drinken? Hij wist wel wat die woorden betekenden. Snuffelend ging hij er vandoor. George keek hem na. Hij verdween achter de struiken en bleef ongeveer twintig tellen weg. Toen hij terugkwam, gaf George een kreet van vreugde. „Jongens, hij heeft water gevonden! Kijk — zijn bek is helemaal nat! Timmy waar is het?" Timmy kwispelde met zijn staart. Weer verdween hij achter de struiken, maar nu volgden de anderen hem. Hij bracht hen naar 'n groen plekje en bleef staan. Daar was de bron. „Mooi Timmy, dank je wel," zei George. „Julian, kunnen we dit water drinken?" — „Ik zie in ieder geval water dat we wèl kunnen drinken!" zei Julian. „Kijk daar — de Bartels hebben een pijp in de grond geslagen en er stroomt een flinke straal water uit." Het was zo helder als kristal en smaakte uitstekend! Blijkbaar waren er tamelijk veel bronnen op de heide; dat verklaarde, hoe het kwam, dat er zoveel groene plekken waren.

„Kom jongens, we gaan een hapje eten," zei Annie en ze maakte de tas open die ze bij zich had. „Hoewel het eigenlijk veel te warm is om honger te hebben." — „Dat zeg jij," zei Dick, „maar ik denk er heel anders over!" Ze gingen in een zonnig hoekje van de zandgroeve zitten. „Wat is het hier heerlijk stil," zei Annie. „Er is mijlen ver in de omtrek geen mens te zien." Maar ze vergiste zich. Er was wel degelijk iemand in de buurt, veel dichterbij dan ze dacht.....

Tja, en wie zou dat nu zijn? Dat vragen jullie je natuurlijk vol spanning af, hè? Nog een weekje geduld, dan kom je het te weten!

Van Alles Wat MET DONALD DUCK

KUSSENTJES DE LUCHT IN

Een vreemde geschiedenis vond onlangs plaats op de tribune van een sportveld in Amerika, tijdens een honkbalwedstrijd. Men nam er proeven met een nieuw soort zitkussentje, dat van plastic was gemaakt en opgeblazen moest worden. Inplaats van lucht had men de kussentjes echter met gas gevuld. Toen de toeschouwers er op gingen zitten, werd het gas door de temperatuursverhoging lichter, zodat op een heel spannend moment, toen veel mensen opstonden om de spelers van hun club extra aan te moedigen, de opgeblazen kussentjes met tientallen tegelijk de lucht in gingen!

IEDER VISJE WIL ALLEEN ZIJN

Hier zie je, hoe het mogelijk is, door vier cirkels te trekken, iedere vis een eigen zwemgebied te geven.

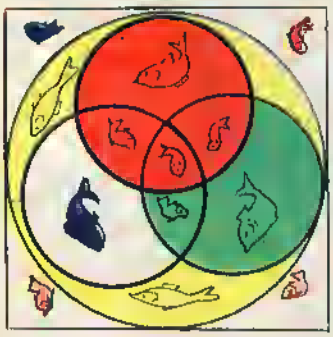

STILTE TE KOOP

Je weet natuurlijk wel dat je in Amerika radio-zendtijd kunt kopen.
Het wordt per minuut berekend en het is heel duur.
Niettegenstaande dat heeft een mijnheer in Chicago onlangs een kwartier gekocht om.... niets uit te zenden. Hij is namelijk van mening dat er veel te veel muziekprogramma's worden uitgezonden en dat een kwartiertje stilte er tussendoor de mensen beslist goed zal doen.
Na zo'n minuut of vijf stilte zegt hij tegen de „luisteraars": „Uw toestel is niet defect. Dit is een kwartiertje stilte, dat ik u aanbied en ik hoop dat u er van geniet...."

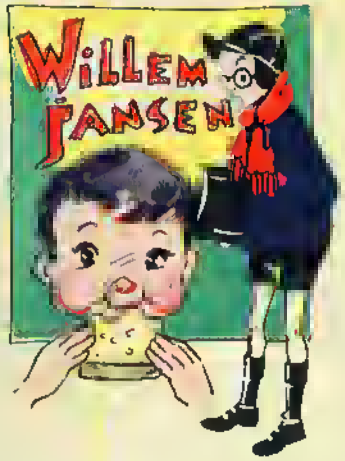

WILLEM JANSEN, eet toch door!
Jij wordt nooit een flinkerd, hoor!
Kijk eens naar je vriendje Kik,
Die is reuze sterk en dik.

Maar die eet ook wel voor tien,
Heb je dat wel eens gezien?
's Middags zeven sneden brood,
Pannekoeken, vet en groot.

Gortepap, gestoofde vis,
Wat hij wegsmult is niet mis!
Ga bij Kik maar in de leer,
Die wordt sterker dan een beer.

Bokser, voetbalkampioen....
Wil jij voor hem onderdoen?
Nee toch, Willem, beste vent,
Toon dat j'ook een kerel bent.
. . . . . .

Ha, die Willem, zie ik 't goed?
Zeg, jij krijgt een dikke toet!
Nam j'een voorbeeld aan die Kik?
Tjongejonge, jij wordt dik!

Als 't zo doorgaat, boy, 't is heus,
Word je nog een echte reus,
Die zijn mannetje wel staat,
Dank zij.. 't luisteren naar mijn raad!

Toen wij kort geleden bij Heidelberg op een vrij drukke straatweg reden, zagen wij opeens voor ons 'n rood knipperlicht aanflitsen. Tegelijkertijd daalden langzaam twee spoorbomen omlaag, zodat we moesten stoppen. We stonden vlak voor de bomen, maar konden tot onze verbazing nergens treinrails ontdekken. Dat klopte.. want even later raide in snelle vaart.. een vliegtuig voorbij. Toen bleek dat we niet voor 'n spoorwegovergang, maar voor een vliegtuigovergang stonden te wachten. De startbaan van het nabijgelegen vliegveld liep dwars over de verkeersweg en meer dan honderd keer per dag werden de auto's tegengehouden, om het opstijgen en landen van de vliegtuigen mogelijk te maken.

EEN SCHIP DRIE BRIEVENBUSSEN

Er vaart tegenwoordig een schip rond met brievenbussen van drie verschillende landen aan boord. Het is een Noors vaartuig, dat een veerdienst onderhoudt tussen Denemarken en Zweden. Passagiers kunnen hun brieven stoppen in een brievenbus die speciaal bestemd is voor post met Zweedse postzegels er op, of één voor brieven met Deense zegels gefrankeerd. Het Noorse personeel aan boord kan tensiotte zijn post in een bus van Noorwegen doen.

De eigenaar van een restaurant in Noord-Italië heeft iets nieuws bedacht. Zijn gasten mogen zoveel eten als ze willen. Ze mogen ook bestellen waar ze trek in hebben en hoeven hiervoor niets te betalen. Maar vóór het eten worden ze heel precies gewogen en daarna ook.
Ieder ons dat de bezoekers van dit restaurant dankzij „het etentje" zijn aangekomen, wordt volgens een tarief van 1500 lire (dat is ongeveer negen gulden) per 100 gram in rekening gebracht.
Nu is het dus de kunst om veel te eten en toch op hetzelfde gewicht te blijven. Zou jij daar kans toe zien?

TOM POES EN DOKTER GALZALVER

TOM POES TROF OP EEN ZONNIGE MORGEN HEER BOMMEL AAN BIJ DE HOOFDPOORT VAN BOMMELSTEIN TE MIDDEN VAN HAMERS, ZAGEN, BIJLEN EN ROLLEN ELEKTRISCHE KABEL.

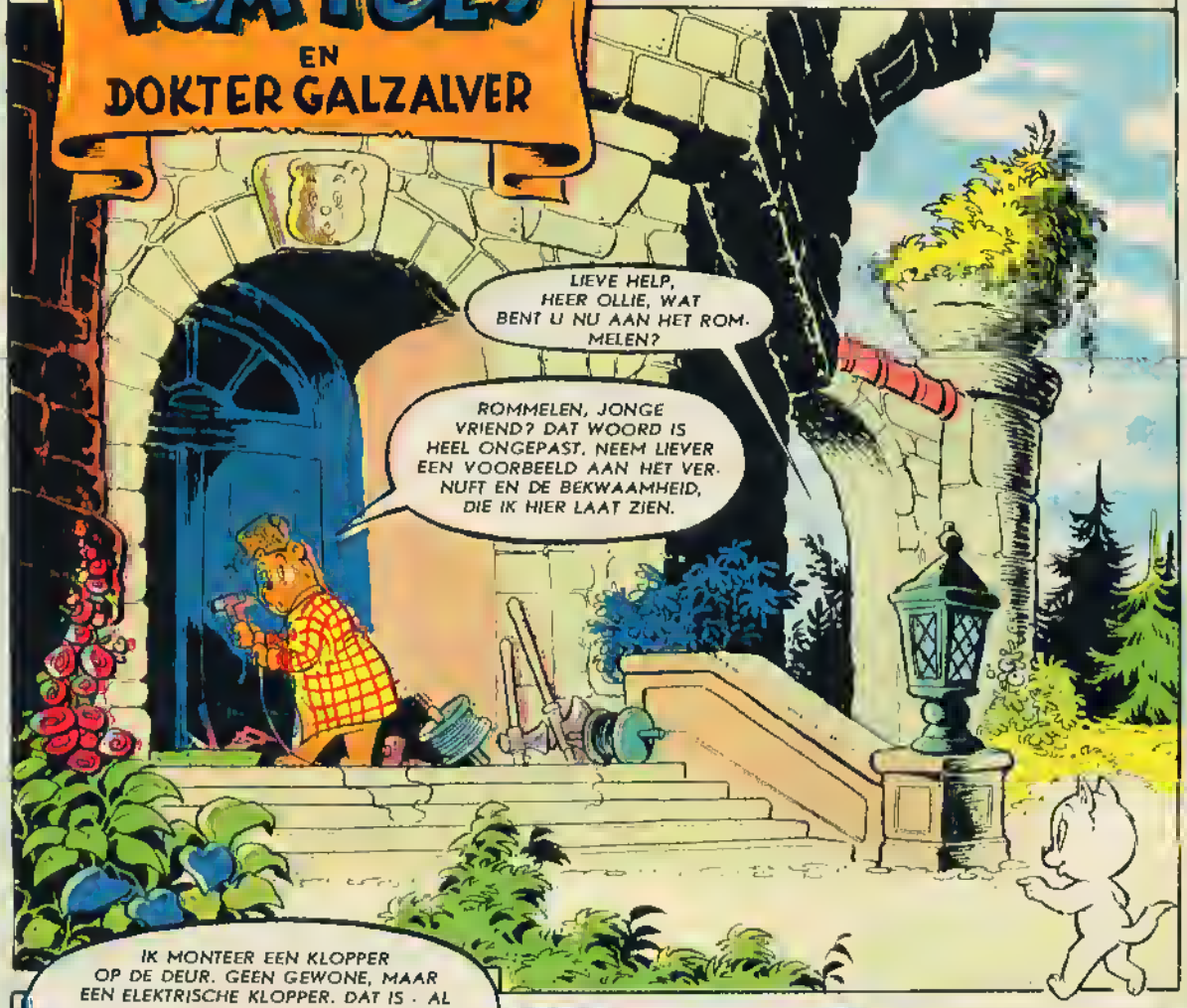

MAAR DE WAARSCHUWING KWAM TE LAAT. .
AUWAUW . . . OE! . . . !
WAT STA JE NU DOM TE KIJKEN, TERWIJL IK ZULKE ERGE PIJNEN LIJD? VOORUIT, HAAL EEN VERBANDTROMMEL . . . EEN DOKTER . . . !
AH . . . MEN HEEFT MIJ VAN NODE . . . !
OP DAT OGENBLIK REES EEN STATIGE FIGUUR UIT DE STRUIKEN OP, DIE MET AANDACHT NAAR HEER BOMMELS KLACHTEN LUISTERDE.
HIER IS AL EEN GENEESHEER! ARME VRIEND, MET GROTE DROEFHEID AANSCHOUWDE IK UW LIJDEN. DAAROM HAAST IK MIJ OM U VERLICHTING TE BRENGEN.
O, BENT U EEN DOKTER? EH . . . JA . . . MIJN DUIM . .
ACH, DIE DUIM IS MAAR BIJKOMSTIG. UW KOMMER SCHUILT DIEPER. U LIJDT AAN GISTENDE GALSAPPEN. DIE MAAKTEN UW BEWEGING ONZEKER, ZODAT U OP UW DUIM SLOEG. DIE VERTROEBELDEN UW GEDACHTEN, ZODAT GE UITVOER TEGEN DEZE KLEINE.
WEES DAN OOK NIET BOOS, KLEINE VRIEND. DEZE HEER IS EEN ARME LIJDER EN VERDIENT MEDELIJDEN EN GEDULD.
HÈ . . . ? WAT IS DAT VOOR ONZIN?
RUSTIG, BRAVE VRIEND. IK · DOKTER GALZALVER · ZAL U HELPEN. VOOR U IS DE AANGEWEZEN MEDICIJN EEN MOSTERDPLEISTER OP HET HOOFD.
OP MIJN HOOFD? MAAR IK HEB PIJN IN MIJN DUIM!

HEE . . . WULLAH . . . WAF . . . WURFFF . . . !
DIT STOPT DE GISTING DER GALSAPPEN.
HET LEEK ECHTER OF DE GALSAPPEN NU PAS ECHT BEGONNEN TE GISTEN.
WAT IS DAT . . . GRRR . . . VOOR EEN ONBESCHAAMDHEID ? VOORUIT . . . MIJN TUIN UIT, OF IK ZAL JE . . . !
ACH, UW ONDANK-BAARHEID BEDROEFT ME ! MAAR ALS MIJN DIENSTEN NIET GEWENST ZIJN, WIL IK ME NIET OPDRINGEN.
ZO'N BRUTALE KWAK-ZALVER ! IK TRIL GEWOON VAN VERONTWAARDIGING... IK...
U MOET ZICH NIET ZO OPWINDEN, HEER OLLIE. KOM, IK ZAL DIE KLOPPER ER EVEN OP ZETTEN, DAN KUNT U WAT RUST NEMEN.
ER IS NIETS ZO KALMEREND ALS TUINARBEID ; DAAROM NAM HEER BOMMEL DE TUINSPROEIER TER HAND, MAAR . . .
HEE, DAT DING GEEFT GEEN WATER. WAT IS DAT NU WEER ? TOM POES . . TOM POES . . !
DE HOOFDKRAAN ZAL DICHT ZIJN. IK ZAL HEM EVEN OPEN-DRAAIEN.
TERWIJL HEER BOMMEL GEPRIKKELD WACHTTE, NADERDE DAAR-IN GEZELSCHAP VAN EEN DAME - DE MARKIES DE CANTECLER. HIJ WAS BLIJKBAAR IN EEN NOGAL VRIENDELIJKE STEMMING.
NICHT CAQUE-LINE, DIT IS BUUR-MAN BOMMEL.
ACH . . . EH . . . DAG, JUFFROUW. HOE MAAKT U HET ? ZO, ZO . . . U BENT DUS EEN NICHT VAN DE MARKIES . . .

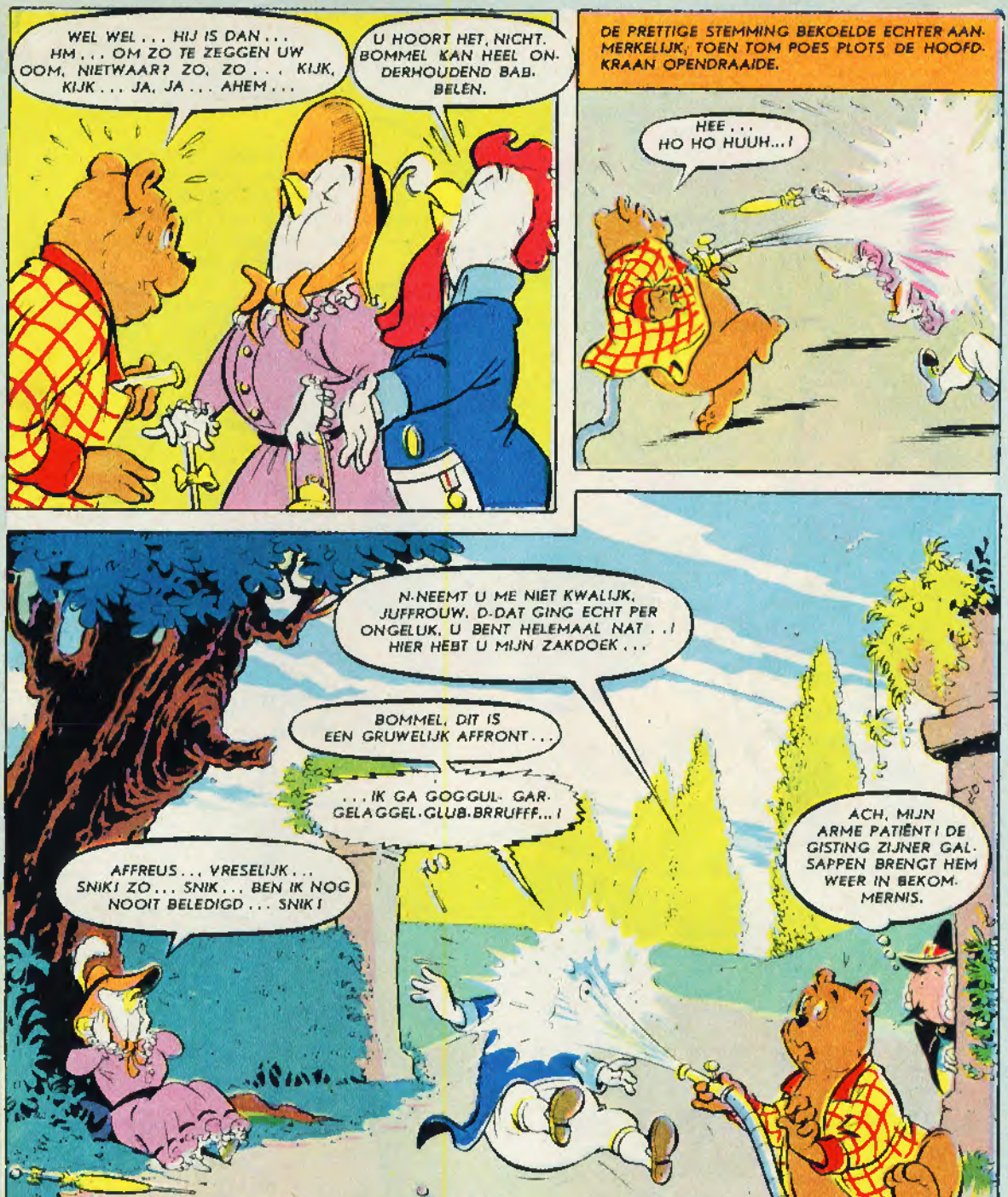

© 1960 / Marten Toonder / Donald Duck
Alle rechten voorbehouden.

DONALD DUCK - Een vrolijk weekblad. Uitgave: De Gelllustreerde Pers N.V. Nederland: Stadhouderskade 85, Amsterdam-Z. Postbus 497. Telefoon 020-731361. Giro 119.131 (alleen voor postabonnementen à f 3.25 per 13 nummers). Prijs 35 ct., per week 25 ct. België: De Gelllustreerde Pers voor België N.V., Generaal Capiaumontstraat 24, Berchem-Antwerpen. Telefoon 396164. P.C.R. 86491. - Prijs 6 fr.
Attentie! Het is verboden dit blad op te nemen in een leesportefeuille of daaraan af te staan. © 1960 Walt Disney Productions.

Advertentie

WIE MAAKT DE MOOISTE TEKENING?

PATRIA-

TEKENWEDSTRIJD VOOR ALLE KINDEREN VAN 6 TOT 12 JAAR!

Win een nieuwe sportfiets, een electrische trein, een grote babypop, een meccanodoos of een van de andere 500 prijzen. (Boeken, verfdozen, bouwplaten, vliegtuigmodellen enz.)

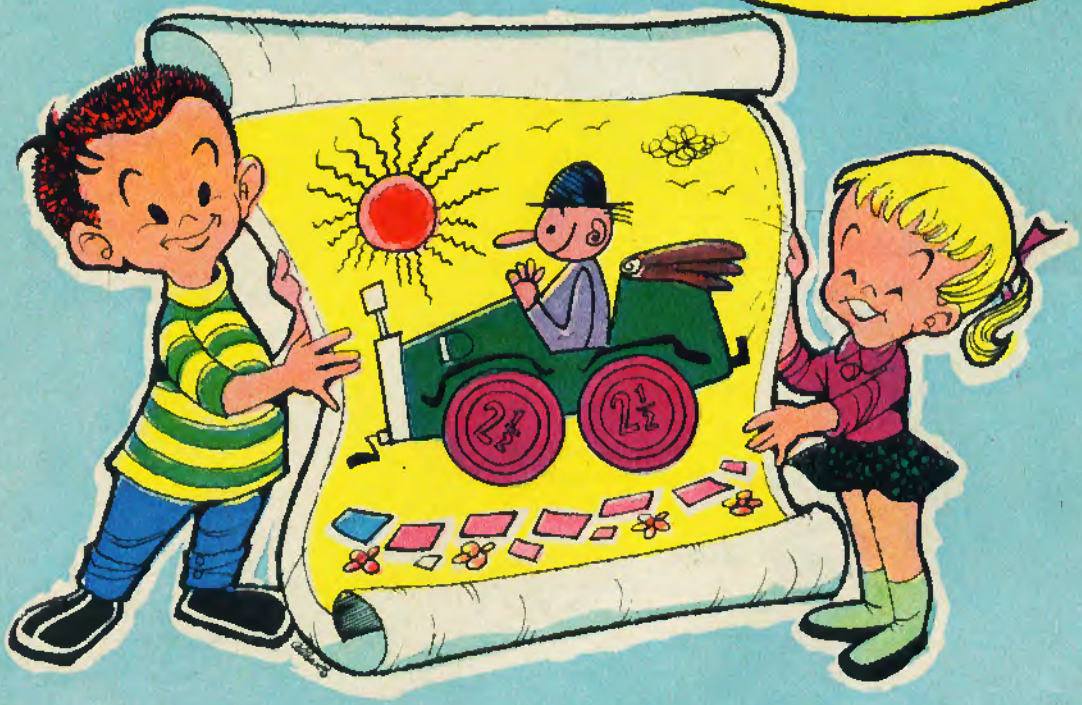

De tekening hierboven is een voorbeeld. Aan jou vragen we om ook een tekening te maken, waarin de Patria-munt voorkomt. Je moet dus niet dit voorbeeld natekenen, maar zélf iets verzinnen! Je tekent de Patria-munt na . . . (je vindt hem in élk pakje biscuits van Patria) en tekent er iets omheen. Bijvoorbeeld een munt op een karretje, getrokken door een paar kinderen . . . of een clown in een circus die op een Patria-munt loopt . . . of een zeehond die een munt op z'n neus balanceert. Je fantaseert er maar op los!

De 500 mooiste tekeningen krijgen een prijs!

Een jury zoekt de 500 mooiste tekeningen uit. Er wordt rekening gehouden met de leeftijd van de tekenaars.

WAT MOET JE DOEN?

1. Maak de tekening op een vel wit papier van ten hoogste 20 x 25 centimeter.
2. Schrijf je naam, adres en leeftijd er achterop en ook of je jongen of meisje bent.
3. Zet op de enveloppe „Patria tekenwedstrijd" en doe er een verpakking in, het geeft niet van welke soort PATRIA - biscuits.
4. Stuur de tekening vóór 1 december 1960 naar N.V. Biscuitfabriek „Patria", Haarlemmerweg 485, Amsterdam. Je mag de tekening vouwen.

Wat kun je doen met Patria-zakgeld?

In élk pakje lekkere Patria biscuits of crackers zit zo'n rode munt die 2½ cent waard is. Die is voor jou! Je spaart de munten die je van je moeder en misschien ook wel van oma of tante krijgt op, tot je er een paar hebt en kunt er dan bij de Patria-winkelier wat lekkers voor kopen. klapkauwgom, lolly's, chocolade, drop, zuurtjes, enz. enz.!
Maar denk erom: je mag hoogstens 10 munten tegelijk besteden.

* *Prijswinnaars krijgen voor 1 januari 1961 bericht thuis. Doe je best!*

PT - 4 - 355